12. Årg. 1 Mars 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Jakob Bölling.

Innehåll:

»Gör, såsom du har talat.» — Jakob Bölling. — Meddelanden från Kommitténen. — S. M. K:s allmänna tacksägelse- och bönedag. — Missionens ställning och utsikter. — Brefafdelningen. — »Ske dig efter din tro.» — »Jesus eller Muhammed?» — Strödda meddelanden. — Missionens bibliotek.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

"Gör, såsom du har talat."

2 Sam. 7: 25.

Gud har aldrig gifvit sina löften i akt och mening, att de skola kastas åt sidan såsom odugligt papper. Han har gifvit oss dem, för att vi skola begagna dem. Guds guld är icke ämnadt att skrinläggas såsom den giriges utan att ständigt vara ute i rörelse. Det är ingenting, som mer behagar Herren, än när han ser sina löften komma till användning. Han ser intet hellre, än att hans barn bära dem fram till honom och säga: »Herre, gör, såsom du har talat!» Ja, vi förhärliga Gud, när vi åberopa oss på hans löften. Och tror du, att Gud blir fattigare, för att han gifver dig de rikedomar, han utlofvat? Drömmer du kanske om, att han blir mindre helig, för att han gifver dig helighet? Inbillar du dig, att han blir mindre ren, för att han tvår dig ren från dina synder? Han har sagt: »Kommen så, och låtom oss gå till rätta med hvarandra. Om edra synder än vore blodröda, så skola de dock varda hvita som snö, och om de än vore röda såsom purpur, skola de varda såsom ull.» Tron lägger beslag på förlåtelsens löfte. Den står icke på afstånd, sägande: »Detta är ett dyrbart löfte, jag undrar, om det kan vara sant», utan den går rakt fram till Guds tron och säger: »Herre, här är löftet. Gör, såsom du har talat!» Och Herren svarar: »Ske dig, såsom du vill». Om en kristen, när han får ett löfte, icke bär fram det till Gud, så vanärar han honom. Men när han skyndar fram till nådens tron och säger: »Herre, jag har ingenting att åberopa mig på utom på detta ena: »Du har sagt det», då skall hans begäran blifva beviljad. Vår himmelske bankir har sin glädje i att inlösa sina egna växlar. Låt aldrig något löfte rosta bort! Drag löftets svärd ut ur dess slida och bruka det med heligt våld! Tänk icke, att Gud känner sig besvärad af att du åter och åter påminner honom om hans löften. Han älskar att höra behöfvande själar högt ropa till honom, och han har sin lust i att göra dem godt. Ja, han är villigare att höra än vi att bedja. Solen tröttnar icke på att skina eller källan att flöda. Det tillhör Guds natur, att han håller sina löften. Och därför, kära själ, gå frimodigt fram till hans tron och säg: »Herre, gör, såsom du har talat!»

C. H. Spurgeon.

†

Jakob Bölling.

Den 25 februari mottogo vi från Shanghai genom Mr Hoste den högst smärtsamma underrättelsen, att missionär *Jakob Bölling* aflidit af slag den 19 januari.

Jakob Bölling föddes den 22 juli 1871. Föräldrarna, som båda äro döda, voro landtbrukaren Hj. Bölling och hans hustru i första giftet, Maria Wiel.

År 1895 utnämndes Bölling till underlöjtnant vid Jönköpings regemente.

Sommaren 1898 kom han såsom informator till kapten O. v. Malmborgs hem i Småland. Ända dittills hade han vandrat främmande för Gud. Men inflytandet från det kristliga hem, hvari han nu kommit, började snart göra sig gällande. Genom de ständiga förbönerna uppmjukades äfven hans hjärta mer och mer, och så vaknade hos honom en allt starkare längtan att blifva delaktig af det ljus och den frid, som han såg, att hans nya vänner ägde, men som han själf saknade. Mot slutet af året kastade han både sig och sin börda på Herren, och så bröt ljuset in i hans själ.

Från denna tid kände han starkt behof af att för andra få visa frälsningens väg, som han själf funnit, och såväl på mötesplatsen som under tiden mellan vapenöfningarna var det hans glädje att få deltaga i arbetet för Herrens sak. Det blef ock efterhand hans innerligaste bön att af Herren blifva *helt* använd i hans riksarbete på jorden. Utan något bestämdt mål gingo härvid hans tankar stundom ut till hedningarna. Sin första yttre missionskallelse erhöll han år 1899 vid ett sammanträffande med missionär Fransson. Samma år eklaterade han emellertid sin förlofning med fröken Inez Berzelius, och nu fick missionstanken tills vidare hvila.

På underliga vägar ledde Herren honom att på ett år antaga sekreterarebefattningen vid K. F. U. M. i Göteborg. Under denna tid kommo såväl han som hans trolofvade till full visshet om sin kallelse till missionsfältet. Och så afreste Bölling, numer utnämnd till löjtnant, på hösten 1901 till England för att förbereda sig för sitt blifvande kall. På S. M. K:s årsmöte 1902 afskildes han till missionär samt anlände till Kina den 7 okt. samma år. Här vistades han i Tungchow-fu ända tills i somras, då han med sin familj flyttade till Hoiang.

Missionär Bölling var mycket värderad af sina kamrater, och stora förhoppningar voro fästade vid honom. Därför kännes hans oväntade bortgång som en mycket stor förlust.

Djupt deltaga vi ock med hans anhöriga och särskildt med hans hårdt pröfvade maka, som nu står ensam med sina två små barn i det främmande landet, och lägga vi missionens vänner på hjärtat att i förbön ihågkomma henne, att hon må blifva hugsvalad med den hugsvalelse, som endast Gud kan gifva.

Vi meddela här ett från missionär Bölling nyligen erhållet bref, det sista, vi fått från vår nu hemgångne broder:

Hoiang den 3 dec. 1906.

Käre broder Holmgren!

Stor frid!

Allt sedan vi kommo hit upp i början af augusti, hafva vi haft mer eller mindre stökigt, omgifna som vi varit af murare, snickare m. fl. handtverkare.

I medlet af november voro emellertid våra reparationer färdiga, och söndagen den 25 november fingo vi

högtidligen inviga vårt nya kapell, som nu med sina hvitstrukna väggar och tvenne upptagna fönster ter sig ljust och trefligt. Det är märkvärdigt, hvad man här i Kina, tack vare litet krita, vatten och papper kan få ganska snyggt omkring sig. Åtminstone ter det sig så, jämfördt med kinesernas nedrökta väggar och svarta, trasiga pappersfönster.

Vi hade gjort extra ansträngningar för att söka samla folket, hade delat ut små bokpaket, bestående af en evangeliedel och tvenne små traktater, till hvarje köpman i staden äfvensom både offentligt och enskildt inbjudit alla andra, som man tänkte sig skulle vilja komma. Syskonen Bergling hade kommit öfver från Hancheng för att närvara vid vår lilla invigningsfest.

Tidigt på morgonen samlades vi i kapellet till bönemöte, nedkallande Guds välsignelse öfver dagens möten. Efter frukosten, vid 11-tiden, ringde vi åter till samling.

Några af våra vänner från landet hade nu hunnit anlända, och vi kunde ej vänta längre. Svårigheten att få mötesbesökande att infinna sig i tid är synnerligen stor här i Kina, dels på grund af att kineserna ej hafva några klockor och dels på grund af att de så litet känna tidens värde.

Ej många af de från staden inbjudne hade infunnit sig till mötet. Men jämte våra tjänare och från landet inkomna uppgingo vi dock till ett 70—80-tal personer.

Jag läste först ps. 100 och påvisade stundens betydelse samt vikten af att Herrens välsignelse städse skulle hvila öfver denna samlingsplats. Det yttre vore intet, om ej Herrens Ande finge fylla templet och verka på hjärtana. Efter en sång höll broder Bergling en kraftig predikan öfver orden: »Himmelriket är nära, bättren eder och tron evangelium». Han påvisade meningen af ordet »himmelrike», dess natur och beskaffenhet samt villkoren för att blifva medborgare i det riket — en sinnesändring med tro på evangeliernas Kristus. Föredraget åhördes ganska uppmärksamt, och vi hoppas innerligt, att de, som nu för första gången hörde uppmaningen till omvändelse och tro på världens Frälsare, ej måtte hafva hört det förgäfves.

På e. m. samlades vi ånyo, då broder Bergling frambar ett budskap till sökare och församlingsmedlemmar.

Vi äro så glada och tacksamma för denna samlingslokal, som Herren nu gifvit oss. Ljus och treflig är den och stor nog för våra närvarande behof. Det enda, jag fruktar, är, att den under vintermånaderna kommer att blifva mycket kall. Jag skulle vilja få sätta in ett par järnkaminer i den. Kanske att något nästa vinter kan göras därför. Denna plats är på grund af sitt höga läge ovanligt kall, helt säkert den kallaste bland våra missionsstationer. Men vi hafva ju den stora fördelen att hafva det så mycket svalare om sommaren.

Om bara kylan vore en yttre, så ginge det väl an, men tyvärr har den nog också sträckt sig längre. Tillståndet inom församlingen och bland dem, som med sina namn antecknat sig som forskare, är allt annat än tillfredsställande. Endast Herrens Ande kan gjuta nytt lif och ny värme i hjärtana. *Behöfves någonstädes en förnyelse från Herrens ansikte, så är det här.* Vi bedja mycket om en väckelse. Ack, att Gud finge lägga det *riktigt tungt* på många af Guds barns hjärtan därhemma att bedja för Hoiang och missionsarbetet därstädes! Till ledning för dem, som Gud därtill skulle kalla, ville jag särskildt såsom böneämnen påpeka följande:

1) Bön för missionärer och infödde medhjälpare; 2) bön för de få församlingsmedlemmarne, att de må vakna upp och helt intaga sin ställning för Herren samt skilja ifrån sig *allt*, som ej är honom behagligt; 3) bön för de s. k. »forskarne», att Gud måtte öppna deras hjärtan för sanningen och ge dem nåd att våga göra en öppen bekännelse; 4) bön för de många, som hört och höra evangelium, men hvilka äro oberörda däraf; 5) bön för sådana, som söka »gudaktigheten» för jordisk vinnings skull samt 6) för opieasylerna (den manliga och den kvinnliga) och för flickskolan.

Opieasylerna äro nyss öppnade, men icke dess mindre hafva ej så få anmält sig. Viktigt är, att Herren får leda hit sådana själar, som han ser kunna höra sig ordet till frälsning. Flickskolan pågår sedan en tid tillbaka. Eleverna äro få, men vi hafva hopp om ännu några. Min hustru ägnar sig med mycken glädje åt detta arbete. Hon är nu frisk och kry, Gud vare lof. Herren skänkte oss den 3 november en liten son, Jakob Gerhard.

Hon, jämte syster Judit Gustafsson, som ännu ägnar sin mesta tid åt studierna, förena sig med mig i hjärtliga hälsningar till dig och alla dem, som komma ihåg oss.

Din i Herren tillgifne
Jakob Bölling.

Meddelanden från Kommitteen.

Genom bref af den 21 jan. från C. I. M:s direktor, Mr Hoste, hafva vi mottagit följande ledsamma underrättelser från fältet, hvilka Aug. Berg den 19 telegraferat till honom i Shanghai. Telegrammet lyder sålunda: »Tungchow och utstationen (troligen Ueinan) plundrade. Allt förstördt. Missionärerna i säkerhet. Myndigheterna gjorde föga att hindra. Upploppet sprider sig till Hoiang. Missionärerna hafva afrest till Yuncheng».

Ett utdrag ur bref af den 8 febr. från Aug. Berg till fröken Ramsten (f. n. i Shanghai) åtföljde den skrifvelse, vi erhållit från Mr Hoste. I detta utdrag, som ju är 11 dagar äldre än telegrammet, heter det: »Tillståndet i Shensi är f. n. något oroligt på grund af skatternas höjande. Tre tullstationer och en saltdepot i Ueinan hafva plundrats. I Huachow har regeringens nya skola blifvit nedbränd samt hafva fönster och dörrar till missionens kapell sönderbrutits. De kristna kineserna hafva måst hålla sig dolda under flera dagar. Linders och Anna Eriksson hafva afrest till Puchow. Mandarinerna kunde icke lämna någon hjälp.»

* * *

Af ofvanstående meddelande synes oss framgå, att ett ganska allvarsamt upplopp ägt rum i östra Shensi till följd af befolkningens missnöje öfver af regeringen pålagda skattebördor, och att härvid re-

geringens byggnader såväl som missionens egendom fått lida, äfvensom att missionärerna i god tid flytt in i Shansi, där de böra vara utom all fara, då välvilliga och kraftiga myndigheter där upprätthålla ordningen. Vidare hafva vi allt skäl att antaga, att, då ifrågavarande sorgliga tilldragelser ligga en hel månad tillbaka i tiden, upploppet längesedan blifvit undertryckt af regeringen; i annat fall borde telegrafen förmält därom.

Våra syskon på fältet hafva dock otvifvelaktigt varit utsatta för många pröfningar och lidanden, och de såväl som missionen hafva förlorat åtskillig egendom, den senare bland annat sitt stora missionshus i Tungchowfu. Vi anhålla därför hos missionsvännerna om förbön för våra syskon därute, att Herren i allt måtte leda dem och uppehålla dem, särskildt ledaren på fältet, under dessa oroliga tider, samt att Herren äfven ville snart fylla de nu så plötsligt ökade ekonomiska behofven.

S. M. K:s allmänna tacksägelse- och bönedag.

»Så säger Herren, som ock gör, hvad han säger, som bereder och verkställer det, och hvilkens namn är Herren: Ropa till mig, så skall jag svara dig och kungöra för dig stora och förborgade ting, hvilka du icke har känt.»

Åter närmar sig den 14 mars, då S. M. K:s medarbetare och vänner få ett nytt tillfälle att samlas till gemensam tacksägelse för den nåd, Herren under det sista året låtit hvila öfver arbetet i dess helhet, samt till bön om än rikare välsignelser öfver detsamma både i hemlandet och ute på missionsfältet. Herren har gjort stora ting, och för detta vilja vi af hela vårt hjärta tacka honom. Men behofven både med afseende på personliga krafter och medel äro så oerhördt stora, att det drifver oss till verklig åkallan. Må vi därför öfvervinna alla hinder och tränga oss fram med vår begäran till honom, som säger: »Ropa till mig, så vill jag svara dig!»

Tacksägelseämnen.

a) För hemlandet:

För de gamla vännernas uthållighet. För nya medarbetare (ombud och missionärskandidater). För de medel, som influtit till arbetets underhåll.

b) För missionsfältet:

För framgångar i arbetet. För att Herren under de oroligheter, som i början af sommaren förekommo i Honan, bevarade såväl våra syskon som de infödda kristna. För de under året döpta. För evangelistskolan. För de infödda medhjälparne. För sökarne. För det nit, som många af de infödda kristna börjat visa för evangelii utbredning. För den ökade offervilligheten bland församlingsmedlemmarne. För att hälsotillståndet bland missionärerna varit jämförelsevis godt. För att Herren skonat S. M. K:s fält för hungersnöd. För att förbud utfärdats mot det förhärjande bruket af opium samt den grymma fotbindningen. För att läsningen af det Nya testamentet införts i så många kinesiska skolor.

Böneämnen.

a) För hemlandet:

Kommitténen och ombuden. Att Herren ville uppväcka många kristna i vårt land att taga del i arbetet för Kinas evangelisering, särskildt bland sitt folk uppväcka mer *förbön*. Om nya missionärer och ombud. Om medel till arbetets underhåll och utvidgande.

b) För missionsfältet:

För missionärerna. För de infödda medhjälparne. För eleverna i evangelistskolan. För de nydöpta, att de måtte blifva bevarade. För de äldre kristna, att de må bli angelägna att tränga djupare in i sanningen. För de olika verksamhetsgrenarna såsom församlingsvård, bibelkurser, skolverksamhet, tältverksamhet och traktatspridning, opieasylverksamhet och sjukvård m. m. Om erhållande af lämpliga och insiktsfulla lärare för gosskolorna. För de stora distrikt i Shansi, Shensi och Honan, som ännu sakna evangelii budbärare. Om den Helige Andes utgjutande öfver missionärerna och de infödda kristna samt om väckelse bland de oomvända.

»Lofvad vare Herren, att han hör mina böners röst!»

Missionens ställning och utsikter.

Af *Arthur P. Pierson.*

II.

Indien, inberäknadt Birma, erbjuder endast få hinder för ett missionsarbete, ty Storbrittaniens spira sträcker sig där öfver ett område af 250,000 kv.-mil, bebodt af 300 millioner människor. Bramaismen är i Indien den rådande religionen. Buddaismen och muhammedanismen räkna dock äfven ett stort antal anhängare, den förra religionen 10 millioner och den sistnämnda 63 millioner. Den evangeliska missionen daterar sig från Ziegenbalgs och Plütschaus inträngande i landet två århundraden tillbaka. År 1858 inträffade den stora krisen. Det brittiska ostindiska handelskompaniet, som alltid hade stått som en missionens fiende, öfverlämnade då härskarespiran öfver Indien i drottning Victorias händer — åtminstone *en* välsignad frukt af det blodiga sepoyupproret.

Hvad Birma angår, så har arbetet där stilla men stadigt gått framåt alltifrån år 1819, då den förste birmanen mottog dopet, och år 1828, då den förste karenen äfven offentligt bekände sin tro på Kristus. Framgången af missionen i Birma kan sägas vara enastående. Ja, arbetet bland karenerna utgör en af de klaraste ädelstenarna i missionshistorien. Den förvandling, detta folk undergått, påminner oss om de under af Guds frälsande nåd, som utförts bland telugufolket i Tinnevelly.

Persien hade år 1811 förmånen att inom sina gränser hysa gudsmannen Henry Martyn. Efter elfva månader lämnade emellertid denne man landet utan att veta, att en enda själ blifvit omvänd. Det arbete, han utfört — öfversättningen af det Nya testamentet och psalmerna

samt ett mot muhammedanismen riktadt polemiskt arbete, »Sanningens vågskål» — var emellertid icke förgäfves. Under Fidelia Fiskes vistelse i landet besöktes staden Urumia af en väckelse, som varade i tre år, från 1844 till 1847, och af hvilken verkningarna ännu kunna spåras. Under nämnda kraftiga väckelse blefvo alla flickorna i Fidelia Fiskes skola — samtliga öfver tolf år gamla — omvända. Och många af dem blefvo sedan kanaler för stor välsignelse inom förnedrade nestorianska hem. År 1885 gick åter en väckelsens våg öfver landet, och äfven de sista åren hafva tecken tydt på en rörelse i riktning mot Kristus bland de nära $9^1/_2$ millioner muhammedaner, som utgöra stammen af befolkningen. Bland dessa är det ock mindre farligt att göra proselyter än i något annat muhammedanskt land, därför att de redan inom sig äro söndrade i sekter.

Afrika erbjuder f. n. missionen stora tillfällen, om än inom vissa distrikt såsom i trakten af Khartum mycket göres för att hindra den. I Nildalen utföres af de förenade presbyterianerna ett storartadt arbete. I Uganda, hvarifrån Stanley i bref af år 1875 i konung Mtesas namn anhöll om kristna lärare, har framgången varit otroligt hastig. Men så har också detta land haft sin martyrperiod, och har framåtskridandet försiggått genom häftiga omhvälfningar i såväl civilt som religiöst hänseende. För tretton år sedan uppstod en väckelse först bland missionärerna själfva, sedan bland de infödda medhjälparna och så inom de infödda församlingarna. Och efter detta uppstod bland den hedniska befolkningen *en hunger efter Guds ord*, hvartill missionshistorien knappt vet att omtala ett motstycke. Tre år senare uppfördes af infödda kristna icke mindre än två hundra läshus, där sådana, som önskade få lära läsa i Guds bok, skulle erhålla undervisning. Snart voro lärjungarnes antal 6,000. Men det stannade icke med detta, utan ganska hastigt ökades deras antal till 40,000. Att det hela var ett verk af Guds helige Ande, var alldeles påtagligt. Och icke blott de missionärer, som arbetade på platsen förstodo detta, utan äfven andra. Så t. ex. skrefvo åtskilliga missionärer i Indien, som hört väckelsen omtalas, till kyrkomissionssällskapets styrelse och föreslogo, att en tid bortåt alla krafter skulle riktas på Afrika. Ingenstädes på den mörka kontinenten kunna vi heller i närvarande stund klaga öfver, att där *icke* bjudas tillfällen att verka.

Arabien, Mekkaprofetens starkaste bålverk, synes nu liksom Tibet, lamaismens hufvudfäste, börja draga ifrån de bommar, som hållit dess portar tillslutna. Två allvarliga försök hafva hittills af olika missionssällskap gjorts att intränga i detta land. Den hjältemodige d:r Zwemer framhåller åter och åter den kristna kyrkans ansvar att taga sig af detta land med dess 6 millioner invånare, så att »Öde Arabien» må förvandlas till »en Herrens lustgård».

De *katolska* länderna visa sig också numer underbart mottagliga för evangelium, särskildt de länder, från hvilka protestantiska missionärer under århundraden varit lika utestängda som från något hedniskt land. Hvem kunde t. ex. för femtio år sedan hafva förutsett, att evangelium fritt skulle få förkunnas i Italien, och att själfva Vatikanens stad skulle inom sina murar rymma fyrtio protestantiska missionshärdar? Eller hvem hade väl tänkt sig, att inkvisitionens land på Madrids gator skulle tillåta bibelkärror, från hvilka den Heliga Skrift obehindradt finge försäljas? — Hvilket arbete har icke blifvit utfördt i Frankrike af d:r McAll från år 1872, när han öppnade sin första lilla sal i Belleville, tills han tjugu år senare för sin hälsas skull måste återvända till England! Ja, hvilket betydelsefullt verk har icke blifvit utfördt af denne ende man, då på hans initiativ en kedja af stationer bildats från Paris ända till Rom, så att numer samtidigt ett hundratrettio evangeliesalar hvarje kväll äro öppna! Den franska regeringen gaf också sitt erkännande åt denne man bland annat genom att bevilja honom rättighet att öppna nya salar under förklaring, att dessa vore de bästa polisstationer.

Syd- och *Centralamerika* inbjuda i närvarande stund alldeles särskildt evangelii budbärare. Hur hafva icke utsikterna förändrat sig, sedan den nitiske evangelisten, kapten Gardiner, fick dö af svält på Tierra del Fuego, och Melinda Raukin började arbeta utmed den mexikanska gränsen och smuggla in Nya testamenten i Mexiko i soldaternas ränslar! Från haf till haf ligger nu ett det vidsträcktaste område alldeles öppet. Där utbreder sig den argentinska republiken, omfattande en yta af öfver 25 tusen kv.-mil och med 3 millioner invånare samt Brasilien med dubbelt så stor ytvidd och fyra gånger så stor befolkning. Där ligga vidare tolf mindre stater, omfattande omkring 5 tusen kv.-mil och bebodda af $1^1/_2$ million människor.

Förvisso kunna vi säga, att de *tillfällen*, som erbjudas missionen öfver hela världen, innebära en däremot svarande skyldighet. Ve församlingen, om den laodiceiska ljumheten kommer henne att på ett ytligt sätt betrakta sina förmåner och försumma sina plikter! Kristi rop till sin församling ljuder: »Arbeten, till dess jag kommer!» Det behöfves personliga krafter, det behöfves penningemedel men framför allt *bön*. Hvarken några evangelii förkunnare eller några penninggåfvor fylla behofven, om bön fattas. Men verklig bön skall både hålla arbetet vid makt hemma och uppväcka sådana, som äro villiga att stiga ned i hedendomens mörka hålor. Ingenstädes blir vår själfviskhet så afslöjad, blir all vår egen godhet så förvandlad till ett intet, som när vi komma i enrun med Gud och blifva utsatta för ljuset från den gudomliga strålkastaren. Ingenstädes finna vi heller såsom där, huru storligen älskad af Gud den själ är, som blifvit verkligt ödmjukad, som, medveten om, att hon har orena läppar, väntar på, att ett kol från det himmelska altaret skall vidröra henne, detta kol, som framkallar en eldstunga, som bidar efter att höra honom, som äger all makt, säga: »Se, jag utsänder dig såsom mitt vittne intill jordens ändar.»

Brefafdelningen

Haichow den 14 dec. 1906.

Kära missionsvänner!

— — — I dag har jag hemkommit från en 14 dagars vistelse ute i byarna. När man är ute så där ibland folket och träffar på skaror af människor, som ej

hört evangelium, och ser, huru svårt de allra flesta ha att fatta något af det Gud tillhörer, tycker man det är ett stort under, att någon hedning kan blifva frälst. De äro i sanning »af jorden jordiska». Dock lyser en fyrbåk här och en där i hedendomens mörker.

Förra söndagen, då vi voro samlade i en kristen familj till gudstjänst, voro 15 män och 5 kvinnor närvarande. Bibelkvinnan Li-ta-sao och jag voro de första, som anlände. Vi hade nämligen endast 5 li att gå från den by, där vi bodde — somliga hade bortåt 10 li och andra åter längre. Näst efter oss kom vår diakon Kuo, skjutande sin skottkärra med sitt lilla tält m. m. Han kom från några dagars besök på en marknad och skulle nästa dag fortsätta till en annan sådan för att där höja korsets banér. Så samlades vi, den ene efter den andre. En af de närvarande var främling för mig. Och på min fråga: »Hvem är han?» svarades det: »Jo, han heter Üeu och är landtbrukare. Han har helt nyligen börjat komma med på söndagsmötena men har redan tagit bort sina afgudar och stamtaflor».

»Och där är en annan, som jag ej riktigt känner. När började han tro?» »Jo, han kom en dag till Kushï-kiai, där några troende bröder predikade på en marknad, och så fick han höra ordet och började tro.» Liknelsen i Marci 4: 26 rann mig ovillkorligen i minnet. — — — »Säden går upp och växer, han vet själf icke huru» — — —. Så samlades vi omkring ordet och lyssnade till Jesu uppmaning: »Edra länder vare omgjordade och edra ljus brinnande, och varen I lika de människor, som vänta sin Herre, o. s. v.» Hela morgonen hade Petri ord: »Alltings slut är nära; varen därföre nyktra och tuktiga till att bedja», ljudit i mina öron. Det blef en rannsakande stund. Därtill fick jag ock samma dag underrättelse om att en af mina vänner från Londontiden, miss Ethel Hamilton, som endast varit i Kina två år, redan fått ingå i hvilan. Hennes arbetsdag blef kort men skall säkert bära rik skörd, ty hon spred så mycket sol och värme omkring sig.

Tvenne dagar hade jag glädjen tillbringa i diakonen Chings hem. Det är ljufligt bo hos dem, för hvilka Herren är dyrbar och särskildt, då det är som här, att en hel familj vandrar mot samma mål. Fru Chings gamla mor var också där. Hon är blind, men hela hennes ansikte strålar af den frid och fröjd, som bor i hjärtat. En kväll, då vi sutto på »kangen» och samspråkade, frågade jag henne, hvad det var, som gjorde henne så nöjd och glad, och hon svarade: »Hvem skulle vara glad om ej jag? Jesus kom ju till jorden för min skull och led för mina synder, nu äro de alla förlåtna, och jag får snart se honom själf».

Medan vi så sutto och språkade, uppbyggande hvarandra, kom Ching hem från staden, där han varit och predikat på marknaden. Många hade där stillsamt lyssnat till talet om den ende sanne och lefvande Guden. — Så fingo vi sluta vår dag med att gemensamt sucka till Herren om att det utsäde, som våra bröder fått så i staden på marknaden och vi i olika hem i byn, måtte gifva skörd, och att arbetare måtte blifva sända att skörda.

Nästa morgon spände vår snälle värd sin ko och sin åsna för vagnen och skjutsade oss själf 10 li till vår nästa »anhalt» — läraren Uei's hem. I denna by hade jag ej varit förut. Nog blir det rörelse bland folket, hvart man kommer! I alla gathörn och gränder ropas det ut — »iang-reu lai-la» (= utländingen har kommit). Skaror samlas snart för att se — tyvärr allt för många endast för att se. — »Vi hafva blifvit ett skådespel för världen», men — hvad gör det, om bara någon själ kan blifva frälst?

Öfverallt komma nu människor och säga, att de vilja afvänja sig från opierökning, men oftast veta de sig ej någon utväg därför. Opiet har blifvit mångdubbelt dyrare, och det är svårt för de fattiga att tillfredsställa sina kraf därpå. Men det är äfven svårt för dem att skrapa ihop så mycket penningar på en gång, att de kunna låta afvänja sig. Ofta skulle man vilja hjälpa dem, men mången gång har det visat dåligt resultat, om de blifvit begäret kvitt alltför lätt. De behöfva själfva få göra en extra ansträngning och se, hvad det kostar. Dock är det ju stort att på allt sätt få vara med om att »bära fram den lame till Jesus» — som jag hörde diakonen Kuo, hvilken förestår opieasylen, en dag säga. »De voro fyra», sade han, »som buro den lame mannen i Kapernaum till Jesus, och de fingo nog anstränga sig för att komma upp på taket med den sjuke, för att taga af det och så kunna sänka ned den sjuke vid Jesu fötter. Nu får du ånga bröd, du ge gryn, du litet silfver och jag se till den sjuke samt undervisa honom om Gud. Men alla måste vi bedja och tro, att Jesus kan göra honom helbrägda».

F. n. ha vi sex män och två kvinnor här i opieasylen. En äldre fru reste hem förra veckan, och om några dagar kommer en till. Denna senare är verkligt intresserad i evangelium. O, att de alla blefve frälsta!

Nu ha vi snart julen och ett nytt år här. Må han, som gjort oss skickliga att vara ett nytt förbunds tjänare, ännu mer skickliggöra oss därtill för det kommande året! Vi ha kraftgifvaren och segergifvaren med oss. Han skall öfvervinna i oss, ty han har öfvervunnit.

I Herren tillgifna
Ida Andersson.

* * *

Sinan Hsien den 15 dec. 1906.

Kära missionsvänner!

Frid, som ej förgår!

Frid på allt sätt, ty »*Fridens Gud skall snarligen förtrampa satan under edra fötter!*»

Just när jag vaknade i dag, kommo dessa ord så lifligt för mitt sinne. De innehålla en välsignad sanning. Hvarje ord för sig är så oändligt skönt. Jag vet, att jag i dag skall behöfva Guds särskilda hjälp, och jag känner mig *mycket frimodig*, ty Gud *är Gud*, och *hans trofasthet* är sköld och skärm.

Efter Yuncheng-konferensen ha vi haft brådt med anordningar för de olika stormötena. Det sista hölls i U-t'eo eller rättare en by benämnd Tsang-shang, där Chen har sin opieasyl. Han styrde dock om allt, som hörde till det mötet, och vi blefvo inbjudna som gäster. Utom br. G. A. Stålhammar och jag var det 80 matgäster. Själfva mötesdagen var en ruskig dag. Det var riktigt rörande att se, med hvilken glädje de lagade maten under bar himmel, trots att allt emellnåt rätt mycket snö yrde ned i deras pannor. För öfrigt hade de tält

uppslagna. Bedjen mycket för Chen! Det är samme man, hvars biografi är intagen i »Hans stjärna i Östern». Han är ovanligt sympatisk och verksam och har stor framgång i sitt arbete, har under de sista sex veckorna haft omkring 60 personer i sin asyl. Jag fruktar dock mycket, att han skall bli ett rof för girighetssynden. Herren kan emellertid hjälpa och bevara honom, om vi äro trogna i förbön.

Evangelisten Chia, som egentligen är portvakt här och gästemottagare, är en mycket snäll man och särdeles pålitlig i aflärer. Han är också äldre än Chen och passar förträffligt på en plats, där det är bara systrar. Han är äfven mer allmänt bildad. Vi behöfva icke heller någon extra lärare, så länge vi få ha honom. Predikogåfvor har han däremot icke. Jag tänker ofta, att vi ha så mycket att tacka Gud för, som gifvit oss så *goda* medhjälpare.

Vår bibelkvinna Cheng är en verkligt kär syster i Herren, som vi alla akta för en af Herren särskildt benådad kristen, och som *vi alla* tacka Gud för. Hon har varit mig till en obeskriflig hjälp i andligt afseende, och jag vet, att så är förhållandet äfven med systrarna Mina och Sigrid. Glömmen dock ej att särskildt bedja just för de infödda arbetarna, ty på dem och deras arbete beror mer än på vårt!

I morgon skola flera bykvinnor komma för att hjälpa till att sy ett par små predikotält, till hvilka församlingsmedlemmarne själfva köpt tyg. Hoppas, att de kunna stanna till öfver julen, och att vi på e. m. få ha ett slags bibelkurs för dem.

Sigrid har 10 gossar i sin skola. De äro mycket snälla, och jag tror, att två eller tre af dem verkligen äro frälsta. Broder Andersson kom hem hit i söndags. Gud har hälpt honom underbart med språket. Jullådorna, som kommo efter på vagn dagen därpå, befunnos vara stora och fulla af »bra saker». Vi ha förstås redan sett igenom dem alla. Fastän jag nästan blygs för vår nyfikenhet, ville jag ändå nämna det. Förlidet år skref jag flera enskilda tackbref, som aldrig kommo fram. Äfven nu är det mycket oroligt på vägarna, och flera postmän häremellan och Nienchi hafva under kort tid blifvit öfverfallna, hvarvid en del post förkommit. Man frågar sig därför helt naturligt: »Månne detta bref skall komma fram?»

Vi ha en god väderlek, icke så kallt som andra år vid samma tid. I Honan är det dock rätt dyrt i år. Till följd af de stora öfversvämningarna ned åt provinsen, äger en stor sädtransport rum, och bröd- och mjölpriserna äro därför ganska höga. Här i Sinan är det något billigare än i Honan-fu, men ju längre österut man kommer, dess dyrare är det. Mjölet lär på vissa platser kosta ända till 90 cash pr skålp.

I all tillgifvenhet
Maria Pettersson.

Bättre är den kamp, som förer oss närmare Gud, än den frid, som fjärmar oss från honom.

J. Gerhard.

"Ske dig efter din tro!"

»Gå i frid, din tro har hulpit dig».

På ett underbart sätt leddes jag en dag in i ett hem i Honanfu. Under det att jag sökte efter en viss familj, som bjudit mig komma till sig, kom jag in på ett helt annat ställe. En liten fru tog helt vänligt emot mig på trappan och bjöd genast in mig på gården, där kvinnorna sutto och drucko te. Hon var från en af Kinas lydprovinser, där hon sett utländingar, hvarför hon ej visade spår till rädsla.

Mannen, som varit militärmandarin i Sin-chiang, kom ut och språkade med mig. Han såg respektabel och välklädd ut, men ansiktet bar tydliga spår af sjukdom och lidande. Det syntes, att han var en träl under opielasten. Han frågade mig genast, om jag hade någon medicin, som kunde bota hans många krämpor. »Medicin finns det nog», svarade jag, »men först måste ni bryta med vanan att taga opium, ty så länge opium tages, hjälper ingen medicin.»

Han hade ett par gånger varit och hört evangelium, och jag bad honom komma igen, hvilket han också lofvade göra. Jag besökte dem flera gånger, innan jag reste bort öfver sommaren, och hade därvid tillfälle att vittna för många kvinnor, som samlades på gården. Herr Suan kom alltid ut och lyssnade så noga och var så ifrig att få reda på något sätt att bli frisk igen. Jag sade honom, att Gud hör bön, och att om han ständigt ville bedja, skulle Gud gifva honom kraft att sluta med opierökningen. Jag gaf honom också några enkla råd angånde diet, gymnastik m. m.

Vid återkomsten till Honanfu fick jag upprepade inbjudningar till detta hem. Hur öfverraskad blef jag ej af att finna, det den gamle mandarinen Suan verkligen blifvit fri från opiebruket utan att ha vistats i någon asyl! Hela hans yttre vittnade om att han börjat få nya krafter. Han var äfven så ifrig att omtala den glada nyheten. »Jag har lydt edra råd», sade han, »med afseende på diet o. s. v., och framför allt har jag bedt till Gud *tre gånger om dagen,* och på så vis fick jag kraft att taga mindre och mindre opium, tills jag slutligen helt kunde lämna det. Nu känner jag mig riktigt frisk igen».

Då man vet, hvad ett mångårigt begär efter opium innebär, förvånas man ännu mer öfver en sådan tro. Men — ske dig såsom du tror!» Vår Fader längtar efter att finna denna barnatro hos oss. Mannen hade på sina knän sökt Guds hjälp *tre gånger om dagen* och hade blifvit hulpen, ty den som söker, han finner och för den, som klappar, varder upplåtet. Ännu är han mycket okunnig, men så långt han förstår, litar han på Jesus.

Det var rörande att se hans glädje. Han förklarade äfven, att bara hans hustru också kunde bli frälst, så vore han nöjd. Hon är tyvärr, ehuru blott 33 år gammal, en van opierökerska och är ännu ej helt villig att bryta med lasten eller att tro på Herren. Hon sade sig röka för ungefär 8 kr. i månaden. »Ni har kommit hit», yttrade den gamle mandarinen, »för att lära och undervisa vårt folk, och om ni kan förmå min hustru att öfvergifva opiet, så skall jag alltid tacka er och själf förena mig med församlingen och börja predika läran».

Herren vare pris och tack för detta glädjens evange-

lium, som kan lösa fångar och gifva glädjens olja i stället för ett bedröfvadt sinne!

Bedjen för herr Suan och hans hustru, att de båda må bli helt vunna för Herren samt vittnen om hans frälsande nåd! Eder i Herren

Mary Ramsten.

"Jesus eller Muhammed?"

Ingenstädes är spridningen af den Heliga Skrift förenad med så stora svårigheter som bland de muhammedanska folken, hvilkas fanatism stundom är sådan, att bibelkolportörernas lif sväfva i den största fara. Och dock, äfven i denna ytterst svårarbetade och stenbundna jordmån kommer stundom den säd, som blifvit utsådd under så mycket motstånd och så många nedslående omständigheter, att bära den mest oväntade frukt. Så berättar bl. a. bibelsällskapets agent i Alexandria, en pastor A. Cooper följande:

»År 1903 sålde en af våra kolportörer en bibel till en muselmansk köpman i staden X —. Vid ett senare besök i boden fann kolportören köpmannen synbarligen uppretad öfver den upptäckten, att boken var en af de otrogna kristnas böcker. Efter någon tid förlorade kolportören köpmannen ur sikte. Det hette, att han hade sålt sin affär och flyttat till en annan stad.

Efter nära tre år, då kolportören befann sig i en helt annan del af landet, sammanträffade han helt oförmodadt med den nämnde köpmannen. Denne hälsade på det hjärtligaste och drog därpå fram en bok ur en ficka i sin långa klädnad.

»Detta», sade han, »är den bibel, som jag för omkring tre år sedan köpte af er i X. Jag läste den på det uppmärksammaste under flera veckor, ehuru min hustru var mycket ond på mig härför. Efterhand började hon emellertid vilja vara med, när jag läste. Och så läste vi tillsammans om Kristi födelse, hans lif, död och uppståndelse. Därpå jämförde vi omsorgsfullt detta med hvad som stod i Koran om Muhammeds födelse, lif och död. Allt mer drogos vi till Jesus Kristus och till att tro på sanningen af denna bok. Vi sågo, att, medan Jesus var helig, var Muhammed en syndare, att, medan Jesus var från Gud, var Muhammed det icke, och vi sade till hvarandra: 'Denne måste vara den ene, sanne Frälsaren', och vi frågade oss själfva: 'Hvem skola vi utvälja, Muhammed eller Jesus?' Och så kunde vi icke annat än utvälja Jesus.

Vi sålde nu vår affär och vårt boningshus och flyttade till öfre Egypten, där det finnes många kopter, samt begärde att få de kristnas dop. Men ingen påträffade vi, som ville döpa oss. Hvem vi än vände oss till, fingo vi det svaret, att vi måste vända oss till någon annan. Och så fortsatte vi att flytta från plats till plats. Under denna tid insjuknade min hustru mycket häftigt och låg snart för döden. Men innan hon dog, bad hon: 'Herre Jesus, jag är döende, men ske din vilja! O, mottag mig nu, såsom du mottog röfvaren på korset!'» —

Så långt kolportörens berättelse. Huru uppmuntrande är det icke att se, att det gudomliga ordet, utan någon som helst mänsklig utläggning, blott genom Andens direkta undervisning på detta sätt fick verka en fullkomlig omskapelse i två muhammedanska bekännares lif!

Strödda meddelanden.

Världens största missionsfält är Kina. I detta rike finna vi det största antal med hvarandra närbesläktade människor, som någonsin styrts af en enda monark. Intet kastväsende skiljer här såsom i Indien invånarna i oförsonliga partier. Till landets högsta ämbeten äger äfven den fattigaste tillträde, blott han genomgått erforderliga examina. Kristendomen är numer en genom kejserliga påbud tillåten religion. De af landets invånare, som öfvergå till kristendomen, riskera därför icke längre på grund häraf sina lif. Genom med utländska makter ingångna fördrag hafva missionärer tillåtelse att vistas i det inre af Kina, och det uttalandet, som nyligen gjorts af en hög ämbetsman, att missionärerna äro Kinas bästa vänner, vinner alltmer tilltro inom alla klasser. Tusentals större och mindre städer samt oräkneliga byar äro öppna för evangelii budbärare. Åt Kristi kyrka öfver hela världen bjudes därför f. n. ett härligt tillfälle att bringa dessa i Kina boende hundratals millioner Kristi evangeliums outsägliga välsignelser.

En kinesisk flickskola har på föranstaltande af vicekonungen Tschufu öppnats i *Nanking*. Själf har vicekonungen utlofvat ett årligt bidrag af 5 tusen kr. till skolans underhåll. F. ö. har han intresserat stadens mandarinfruar för saken. Inrättandet af en *flickskola* i den gamla staden Nanking är i sanning för Kina ett märkligt tidstecken.

Missionens Bibliotek.

Upprop af August Berg.

För åtskilliga år sedan tillkom på några vänners initiativ ett bibliotek för missionärernas räkning. Detta har flitigt användts och varit till stor glädje och nytta. Bland de böcker, som gåfvos, voro dock flera, som aldrig läsas, andra åter äro nu genomlästa, hvarför vi ånyo vända oss till våra vänner med förfrågan, om de skulle vilja bidraga med någon eller några böcker hvar till en ny sändning och på så sätt förskaffa oss vederkvickelse under någon hvilotid samt bidraga till vår intellektuella utveckling.

Såsom lämpliga att sändas föreslås: Lefnadsteckningar, resebeskrifningar, skönlitteratur, historiska böcker, kalendrar, tidskrifter och föröfrigt böcker af blandadt innehåll.

Däremot lämpa sig mindre väl gamla årgångar af missionstidningar, predikosamlingar, skol- och barnböcker.

Som vanligt kunna böckerna sändas till

»*Svenska Missionen i Kina*».

Malmtorgsgatan 8.
Stockholm.

Tacksägelse- och bönemöte

hålles den 14 mars kl. 7 e. m. i kyrkan vid Floragatan, härstädes. Korta föredrag af patron *J. Hedengren* och missionär *E. Folke*. Se tacksägelse- och böneämnena sid. 36! Missionens vänner önskas hjärtligt välkomna. Sångboken Hemlandstoner användes.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget. 1907.

12. Årg. 15 Mars 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Tung-Chow-Fu Missionsstation.

Innehåll:

»Seger från Golgata.» — »Meddelanden från Kommittéen.» — »Brefafdelningen.» — »Redovisning.»

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Seger från Golgata.

Det finns blott en väg, som för till seger — vägen till Golgata. »När jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig,» sade gudamänniskan Jesus, just när han stod redo att undergå sitt korslidande.

Nu skola korsets sändebud, sådana, som själfva kunna vittna om »korsets ord» såsom Guds kraft, af den Helige Ande utsändas till alla länder för att förkunna den frigörande kraften i Guds Sons död. Och bakom dessa sändebud skall det stå en skara bedjande själar, som förstå att kämpa med Gud, själar, fyllda af Golgata ande, en ande, som drifver dem till åkallan med starkt rop och tårar.

Men hvilka äro då dessa sändebud? Hvarje Guds barn, som på sig själf erfarit den frälsande kraft, som utgår från Golgata, är kallad att blifva ett korsets sändebud. Så var det vid pingsten. »De förskingrade gingo nu omkring», heter det i Ap. 8: 4, »och förkunnade evangelii ord». Guds barn måste känna korsets fulla segerkraft i sina egna lif för att kunna blifva befrielsens sändebud för andra. Hur många är det ej, som blott se på Golgata såsom en plats af lidande för Kristus! De förstå ej, att Golgata för honom just var segerns tron. När han utropade: »Det är fullkomnadt», hade han vunnit fullkomlig seger öfver synden och satan för alla, som skulle komma att tro på honom. För Guds Lamm var Golgata ej endast den plats, där han vann försoning för hela världens synder, utan där han också vann en fullkomlig seger öfver ärkefienden från afgrunden och öfver mörkrets hela makt. I Kol. 2: 15 heter det: »Sedan han afväpnat herradömena och väldigheterna, har han ställt dem uppenbarligen fram och triumferat öfver dem i honom». Det är af största vikt för Guds barn att förstå den segerkraft, som utgår från Golgata, på det att de må kunna resa sig upp, skaka af sig stoftet och ej längre lefva ett lif, fullt af svaghet och nederlag; ty genom Kristi seger på Golgata kors äro de lösta från hvarje boja, som synd och satan pålagt dem. Och de äro lösta icke endast genom att tro, att Jesus vann denna seger, utan genom att intaga sin plats med Kristus på korset, — genom att vara korsfästa med honom.

Må de Guds barn, som läsa detta, gömma sig i klyftan, Jesu uppstungna sida, och där i tron utbedja sig korsets fulla segerkraft uppenbarad i deras lif! Må de utbedja sig denna segerkraft för att kunna bryta hvarje syndens boja, skilja sig från alla barnaläror i den närvarande tiden, befrias från hvarje tanke, som icke är af Gud, skilja sig från hvarje ohelig förbindelse och öfvervinna hvarje anlopp af djäfvulen!

Det budskap, som kan väcka Guds folk, är just korsets ord. Detta ord är Guds kraft, mäktig att befria församlingen från de fjättrar, som binda henne, och lyfta henne upp ur stoftet. Må budbärare, hvilka själfva blifvit frigjorda, gå ut och förkunna detta budskap, och den Helige Ande skall bära dem vittnesbörd genom att stadfästa ordet med efterföljande tecken. De skola finna, att Herren skall stå dem bi och stärka dem, så att genom dem predikan fullbordas och alla hedningar få höra den. Själfva skola de räddas ur afgrundslejonets mun.

Låt segern på Golgata utbasunas öfver hela världen af härolder, som själfva blifvit korsfästa med Kristus, och väckelse skall komma. Men må vi ej förgäta, att dessa härolder behöfva stödjas af förebedjare inför Guds tron, och att dessa förebedjare för sin del, lika djupt som härolderna själfva, måste känna korsets frigörande kraft.

Om frigörelse från syndens och satans bojor är nödvändig för att förkunna seger genom korset, så är den ännu mer nödvändig för att kunna öfva en verksam förbön. Vi ha behof af härolder men ännu större behof af bönekämpar, själar, som blifvit på det sättet korsfästade med Kristus, att de äro förenade med honom i hans uppståndelselif, som äro inneslutna i Guds hjärta och därifrån kunna se ut öfver världen; själar, som i likhet med Moses på berget lyfta upp stafven, maktens staf, inför Gud, att Guds härskaror må segra i striden därnere på slätten. Det är i den osynliga världen, segern öfver väldigheterna måste vinnas. Förebedjarne inför tronen, gömda med Kristus i Gud, kunna utbedja sig korsets seger öfver all helvetets makt och så bana väg för korsets sändebud öfver hela jorden.

Må Guds barn vakna upp och intaga landet för sin Gud! Må Sions fångna söner och döttrar vakna, skaka af sig dammet och ikläda sig Guds vapenrustning — deras bojor löstes ju på Golgata. Må Golgata segerhjälte, som nu sitter på Majestätets högra sida i himmelen och väntar, att hans fiender skola läggas till hans fötter, nu få se frukten af sin själs arbete och däraf mättas!

Mrs Penn Lewis.

Meddelanden från Kommittéen.

Sedan sista numret af Sinims Land lades i press, hafva nya meddelanden inkommit till Kommittéen från fältet angående där under januari timade oroligheter, hvarom nedan införda bref närmare meddela.

Af dessa underrättelser framgår, att det missnöje, som föranledt oroligheterna, varit af ganska allvarsam karaktär, då guvernören genast medgifvit skatternas afskrifvande och synes hafva lofvat, att medel för det planlagda järnvägsbygget i provinsen skulle komma att i stället anskaffas genom aktieteckning.

Vidare framgår af broder Linders bref, att det icke allenast varit missnöje med järnvägsskatten, som oroat befolkningen, utan i ej ringa grad deras fruktan, att regeringen, som nu vidtager kraftiga åtgärder för genomdrifvande af sitt opiumdekret, skulle beröfva folket dess förnämsta inkomstkälla. Det förhåller sig nämligen så, att i den delen af

Shensi, som frågan nu gäller, nästan all jord användes till opieodling, och det är då ej så underligt, att folket, som drar betydlig vinst af denna odling, fruktar, att regeringens åtgärder i detta afseende kommer att verka liksom en ny skattepålaga.

Förhållandena voro därför af sådan natur, att det steg, våra syskon i Tungchowfu tagit efter att hafva lagt saken fram för Gud: att genast lämna staden, otvifvelaktigt var Guds ledning, ty deras kvarblifvande hade sannolikt ökat den jäsning, som fanns, och därmed satt äfven de kristna kineserna i större fara.

Att vid detta ganska vidt spridda missnöje mot regeringen och dess skatteåtgärder missionärernas och missionens egendom kommit att lida skada, beror nog väsentligen därpå, att i trakten kvarvarande boxareelement dels begagnat sig af detta tillfälle att på nytt väcka hat mot främlingarna, dels verksamt deltagit i rörelsen. Detta bör man taga i betraktande, ty rörelsen är dock i sin helhet af en helt olika natur, än den var under år 1900.

Hvad angår den förstöring, som missionshusen lidit, uppgifves den hufvudsakligen hafva skett invändigt men dock gjort flera af dem alldeles obeboeliga. Våra syskon i Tungchowfu (Hugo Linder med fru samt Anna Eriksson) hafva synbarligen förlorat så godt som allt, det de ägde. Äfven största delen af broder Högmans utrustning för den påtänkta bosättningen i höst har gått förlorad äfvensom alla de instrument m. m., som br. Linder hade för sin tandläkarepraktik.

Kommittéen torde få lägga på missionsvännernas hjärtan att frambära våra syskon såväl med afseende på deras andliga som lekamliga behof under dessa för dem så ömmande omständigheter, skilda som de äro från anhöriga och vänner, långt borta i ett främmande land.

Äfven denna gång vilja vi anhålla om förböner för vår kära syster fru Bölling, som icke allenast genomgått en sådan pröfvotid, som den hennes och brödernas bref teckna, utan nu står där ensam med sina tvänne små barn.

* * *

I anslutning till hvad br. Berg skrifver om att syskonen i Tungchowfu vid upproret förlorat sina tillhörigheter (se hans bref), bedja vi få nämna, att ifall någon missionsvän skulle vilja gifva dem någon privat gåfva, Kommittéen tillhandahåller anvisningar för dylika gåfvors öfversändande.

Honanfu d. 17 jan. 1907.

Älskade missionsvänner!

Vi, som tro på Herren, borde ha lärt oss att ej fråga »hvarför», då hans vägar synas oss obegripliga, utan i stället hvila i den barnsliga förtröstan till honom, att han gör allting väl. Ej heller vilja vi tvifla härpå, äfven om han drager ifrån, där vi skulle lägga till, eller förminskar, då vi bedja honom föröka. Medan vi ännu kände förlusten af syskonen Blom, som redan i november lämnade oss och arbetet, kom för ett par dagar sedan den smärtsamma underrättelsen från Hoiang, att br. Bölling träffats af slag och hjärninflammation, samt att det var mycket litet hopp om hans tillfrisknande. Ja, nu blef det verkligen svårt att tillbakahålla frågan: »käre Herre, hvad menar du med allt detta?» Ännu veta vi ej, om vår käre broder är kvar, eller om han har fått flytta hem. Hvilken djup pröfning är icke detta för vår syster, fru Bölling! Bedjen med oss, kära syskon, att hon må erfara kraft och hugsvalelse från Herren i denna sorg, hvari vi alla djupt deltaga.

På samma gång, som vi fingo underrättelsen om br. Böllings sjukdom, kom ock ett meddelande från br. Linder, att uppror utbrutit i Shensi, och att alla syskonen i Tungchow fått fly öfver Gula floden till Pu-chow. Vi ha icke senare hört något från dem men hoppas, att lugnet snart blir återställdt, sedan den järnvägsskatt blifvit indragen, hvilken förorsakat upproret.

Den oro, som under en tid af våren rådde här i vårt distrikt, lade sig snart, och för närvarande märkas inga yttringar af fiendskap bland folket. På nyårsaftonen begaf jag mig ut på en fjorton dagars resa i sällskap med tvenne kolportörer till norra delen af vårt distrikt, hvarunder vi besökte flera städer, köpingar och byar. På tre af dessa platser hade aldrig någon missionär eller annan utländing förr varit, hvarför vår ankomst väckte ej så liten uppståndelse och nyfikenhet, men för öfrigt var folket mycket vänligt, hvar vi drogo fram, och Herren gick i sanning framför oss, så att vi öfverallt funno öppna dörrar och hade oändligt rika tillfällen både att predika evangelium och sälja böcker. Af de senare togo vi med långt mer, än vi hoppades kunna sälja, men efter att ha varit ute något öfver en vecka, var hvarenda skriftdel och traktat utsåld, så att vi måste sända en man tillbaka till Honanfu för att hämta flera och ej behöfva afbryta resan af brist på böcker.

Jag vill ej försöka att beskrifva våra erfarenheter på hvarje plats, som vi besökte, ty detta skulle blifva en allt för lång epistel, utan inskränker mig till tvenne.

Den andra platsen i ordningen på vår resa var en stad, som heter Meng-tsin, belägen på en mycket fruktbar slätt utmed Gula floden. Vi ha länge bedt Herren om en ingång för evangelium i denna stad, hvarest vi hittills ej haft något arbete, och det synes, som om han nu hört vår bön. En afton, då jag gick ensam tillbaka till värdshuset, hörde jag någon bakom mig ropa: »muh-si!» Jag vände mig om men såg ingen, som jag kände. Den som ropade på mig var en lärare, han bad mig nu komma in och »sitta en stund». Jag hade ej suttit länge hos honom, förrän flera af stadens »lärda» kommo in. De voro mycket vänliga, och sedan vi växlat några höflighetsfraser, fick jag med den nåd, Herren gaf, tala om, hvarför vi kommit, och hvilket budskap vi hade att framföra. Några af de närvarande voro mycket angelägna, att vi skulle komma och öppna en opieasyl i staden. Och om Herren hjälper oss, så att vi få hus samt en pålitlig infödd medhjälpare, som kan förestå en sådan asyl, så tro

vi, att en vid dörr härigenom skulle varda öppen för evangelium i Meng-tsin.

Vi lämna nu denna plats och begifva oss till nästa stad, Kong-hsien, men hinna ej dit på mindre än två dagar, emedan flera stora byar ligga i vår väg, och vi måste stanna något i hvar och en af dem för att aflägga ett vittnesbörd om den »ende sanne Guden och den, han sändt, Jesus Kristus», samt om möjligt sälja några böcker. På vägen möta vi en och annan, som frågar, om vi tänka besöka marknaden. Ehuru vi ej veta om någon marknad, blir det oss af dessa frågor tydligt, att en sådan hålles på någon plats framför oss; och, mycket riktigt, snart stå vi midt uppe i hopen af gubbar, ynglingar, kor, oxar och åsnor. De senare bli snart lämnade i »godan ro», ty vi ha knappt hunnit stanna, förr än ett rop höres: »Utländingen har kommit!» Och för honom förgätes för en stund allt annat. Dock försöka vi draga uppmärksamheten från »utländingen» till »honom, som gjort hela människosläktet af ett blod.» Ej så få vilja veta mer om denna nya lära, hvarför de köpa böcker för att kunna rannsaka dessa.

Men det var egentligen om Kong-hsien med närliggande stora köping, Kong-hsien-chan, som jag skulle nämna litet. En af kolportörerna talade om för mig, att han jämte en annan troende besökte dessa platser för två år sedan, hvarvid de stannat i fyra dagar, men knappast fått sälja en enda bok. Nu hade emellertid en förändring inträdt, och vi fingo på två dagar sälja hundratals skriftdelar och traktater samt predika evangelium för stora skaror.

Tacken Herren med oss, kära syskon, för de öppna dörrarna, samt bedjen, att det i all svaghet utsådda ordet må verka sinnesändring hos många!

Eder i Jesu tjänst ringe
Rikard Andersson.

Hoiang, 11 jan. 1907.

Käre herr Holmgren!

»Jag vill förtrösta och icke bäfva».

Lång tid har förflutit, sedan jag sist skref, och i dag är det en sorglig plikt, som bjuder mig att sända några rader. Min älskade make ligger näml. sedan torsdagen den 3 jan. *illa* sjuk. I största kortbet vill jag berätta litet därom. Allt se'n vintern bröt in, har jag ofta hört honom klaga öfver tyngd öfver hjässan och en besynnerlig trötthet i hufvudet. Men för öfrigt stark och frisk har han kunnat arbeta med full kraft ända tills för ett par veckor sedan, då han kände det mycket ansträngande att hålla på med samma arbete någon längre stund; det glimrade för ögonen vid långvarig skrifning eller läsning, och det tröttade honom mycket att länge samtala med någon. Ingenting ovanligt kunde vi dock märka förrän ofvannämnda dag. Han hade haft en riktigt god natt, vi åto frukost och hade morgonbön tillsammans men hade ej skilts åt efter densamma, förrän Jakob helt hastigt sade: »Så besynnerligt! Tungan känns så stel och nekar att göra tjänst». Också kände han sig med ens så trött, och på allas vår uppmaning att taga en dags hvila lade han sig men påklädd på sängen. Men med hvilan blef det ej mycket, han kände sig allt sämre och kunde ej förtära någonting till middagen. Natanael Högman, som firat jul med oss, hjälpte honom att kläda af sig, och på e. m. gåfvo vi honom en våtvärmande inpackning för att söka få blodet från hufvudet. Det tycktes dock ej gifva lindring. Håll i vänstra sidan inställde sig jämte plågsamma kräkningar. Det blef allt mödosammare för honom att tala, och mot kvällen förmådde han endast få fram några otydliga »ja» och »nej» och »mamma». Den följande natten veko krafterna med förfärande hastighet. Herr H. vakade med mig, och vi kunde ej annat än tro, att slutet hvilket ögonblick som helst skulle komma. Andnöd, hickningar och rosslingar tycktes gifva detta för handen. Hvilken natt detta var för mig, kan jag ej beskrifva! Det var, som hade solen gått ned och lämnat ett mörker öfver själ och sinne, som i början kändes ogenomträngligt. Dock, den älskade sjukes tillstånd kom en att glömma sig själf, och allt koncentrerade sig i innerlig bön till Gud att låta sin tjänare få en rik och ljuflig ingång i sin Herres rike. Herren var nära och gaf oss att minnas dyrbara löftesord, vid hvilka själen kunde hålla sig fast. Slutet var dock ej så nära, som vi *den* natten och flere därpå följande dygn trodde. — På lördags f. m. kommo broder Bergling och Olga Ahlman. De hade fått vårt bud om Jakobs insjuknande kvällen förut och hade rest hela natten. Så godt att få Olgas hjälp att vårda min älskade och Robert Berglings hjälp i allt det yttre, som i och med Jakobs insjuknande lämnades vind för våg, då ju ock min mesta tid togs i anspråk i sjukrummet! Natanael och Robert hafva ock turat om att vaka. Plågorna (krampaktiga smärtor, efter allt att döma) ha varit så svåra, att vi ständigt måste vara ett par till hands att hjälpa Jakob ändra läge och massera de värkande delarna. Genom morfininsprutningar har han fått litet ro då och då. Eljest hade han ända till och med gårdagen ej haft någon naturlig sömn att räkna på, allt sedan han sjuknade. Under 6 dygn kan jag säga, att vi ej hade något hopp, utom det, att Gud ju, om det vore i enlighet med hans vilja, kunde gripa in och göra underverk. Men de sista dagarna *ha gifvit oss hopp.* Dock — ännu ett *mycket* svagt sådant. Hufvudet är mycket klent — min älskade Jakobs hufvud har aldrig riktigt väl tålt Kinas klimat — men han har hela tiden varit vid sans, känt igen oss, hört, hvad vi sagt och i öfrigt uppfattat, hvad som försiggått omkring honom. — Jag känner mig ännu mycket bäfvande om utgången af denna min älskades sjukdom, men — jag *vill* förtrösta — jag *vill* tro, att Gud skall återgifva honom åt mig och våra små och det arbete, Herren kallat oss till härute. Men helt visst blir det då ett *mycket* långsamt tillfrisknande, och med sorg tänker jag på att det sedan kanske blir nödvändigt för oss att lämna denna plats med dess höga luft. Ja, man vågar knappast skänka en tanke åt framtiden, det syns så underligt, att vi skulle behöfva öfverge det arbete, vi så nyss med frimodighet och visshet om Guds ledning påbörjat. Dock, Herrens hand kan ju allt förvandla och gifva oss att ännu med glädje gå hans ärenden här.

Senare. Andrew Ericson, Jakobs gamle gode vän, har kommit till oss. Vid underrättelsen om Jakobs in-

sjuknande reste han genast och kom i rättan tid, ty Robert måste i morgon återvända hem. Natanael Högman stannar tillsvidare här.

Jakobs plågor tycktes i dag vara så godt som borta; vänstra sidan är dock mindre rörlig, och tydligen — åtminstone — stundtals inträder en lindrig kramp. Till kroppen tycks han märkvärdigt stark nu, men sinnesförmögenheterna äro ju så långt, långt ifrån, hvad de böra vara. Det är någonting omedvetet i rörelserna ibland och en slöhet i blicken, som inger *mycken* oro — hjärtat bäfvar — men jag *vill* bida efter Herrens hjälp — *i tro.* Jag vet ju, att *han förmår* — Men det är en smärta, som ej kan beskrifvas, att se den, man älskar och som blott för några dagar sedan var full af kraft, som det tycktes, nu ligga så nedbruten — afmejad, skulle jag vilja säga. — O, Herre, förbarma dig!

Gud gaf oss en lycklig och fridfull jul både i vår egen lilla krets och ibland kineserna, och ordet om honom, som vardt kött, och blef fattig för vår skull, kom rikt och vederkvickande till våra hjärtan. Det var en riktigt ljuflig tid med välbehöflig hvila för kropp och själ — och så skulle så plötsligt detta mörka moln lägra sig öfver oss — — — »Hans namn är — Underlig» — — — »Hvem kan dina vägar förstå»?

»Jag *vill* förtrösta och icke bäfva».

Behöfver nog ej bedja om edra förböner — tack, att vi ha dem!

Eder sorgsna syster
Inez Bölling.

* * *

Puchowfu den 17 jan. 1907.

Till Kommitteen för S. M. K.

Älskade bröder i Herren!

»*Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud, som hugsvalar oss i allt vårt betryck, att vi må kunna hugsvala dem, som äro i allehanda betryck, med den hugsvalelse, hvarmed vi själfva af Gud hugsvalas. Ty såsom Kristi lidanden rikligen komma öfver oss, så kommer ock vår hugsvalelse rikligen genom Kristus.*»

Ehuru det ännu icke är möjligt för oss att fullt fatta den närvarande situationen beträffande vårt Shensi-distrikt eller att räkna ut, hvad framtiden kan bära i sitt sköte, vill jag ej dröja längre med att meddela eder den sista tidens sorgliga händelser. Jag har dröjt för att icke onödigtvis väcka farhågor angående de öfriga stationerna.

Det gamla året slutade för mig med en tid af mycket arbete, inre lidanden och suckan på grund af den motvilja, som de inflytelserika bland folket alltmera lagt i dagen gentemot evangelium. Talet om korset är för dem en större galenskap än någonsin och vi och de infödda kristna större dårar än någonsin. Jag blef dock än en gång tröstad af den Helige Andes försäkran genom Paulus, att Guds dårskap är visare än människorna, och att Herrens vägar — äfven frälsningsvägarna — äro högre än våra.

Nyårsaftonen tillbragte Anna Eriksson, min hustru och jag (N. Högman hade före julen rest till Hoiang) med att göra bandager och spjälor m. m. för en man, som förts till oss med kompliceradt benbrott å båda benen. Kl. 10 på aftonen var mannen med syster Erikssons hjälp förbunden, och största delen af natten måste jag vaka öfver den sjuke.

Nyårsdagen kommo två troende in och berättade, att vår utstation i Hua-cheo hade blifvit plundrad, och att t. o. m. fönster, dörrar och kapellbänkar förstörts. Vi visste, att jäsning rådde bland folket på grund af de pålagda, nya skatterna för opium och för järnvägsbygge, men icke att så starka främlingsfientliga element funnos i denna rörelse. Folket kom med sina åkerbruksredskap och förstörde på samma gång den nya statsskolan, hvarvid flera vagnslaster skolböcker i västerländska ämnen uppbrändes. Mandarinerna knäföllo och lofvade afskrifva alla skatterna. Det var tydligt, att boxarcelement nu voro ledande. När folket reste sig mot skatterna i Uei-nan en kort tid förut, hade de ingen skada gjort på vår utstation, ehuru de varit där och frågat efter utländingarna, som de ville göra ansvariga för de planerade järnvägsbyggena. Våra troende meddelade, att budkafle gick, som sammankallade folket att göra likadant i Tungchow å en utsatt dag.

När jag hörde detta, gjorde jag besök hos både prefekten, som styr 10 städer i vårt Shensi-distrikt, och platsens mandarin samt förehöll dem, då jag hörde, att de faktiskt icke ägde några resurser till att beskydda staden i händelse af uppror, nödvändigheten af att begära militär från Singan-fu, såsom saltintendenten vid resningen här förra året hade gjort och med så utmärkt resultat. Distriktsmandarinen meddelade, att påföljande dag var den för resningen utsatta, men att han i flera dagar sökt lugna byfogdarna ute på landet. Skatten hade för tillfället afskrifvits, och dagen därpå ämnade han, i händelse folket komme, personligen gå skaran till mötes utanför staden och ställa allt till rätta. Uppstode fara, skulle vi få bud. De skulle göra sitt bästa för att beskydda oss. Sedan jag kommit hem, samlades vi till bön och voro sedan icke i tvifvel om hvad vi borde göra. Det var då afton. Ett nytt 1900 förelåg oss! Sedan vi meddelat våra medarbetare vårt beslut, som de mottogo med synbar glädje, började vi ordna för afresa före dagningen. Hos polismästaren anhölls, att stadsportens nyckel skulle hållas i beredskap åt oss; vagn hyrdes; anstalter träffades angående gosskolans elever, opiepatienter och andra sjuka, som voro på stationen, och penningar lämnades till underhåll af såväl stationen som utstationerna med deras 13 evangelister, 3 bibelkvinnor, kvarlämnade tjänare samt min lärare, hvilken senare skulle hålla oss i nivå med händelserna. Gångkläder och nödvändiga saker nedpackades i ett par lådor; öfriga viktiga artiklar flyttades upp på ett högt loft, hvars trappa uppdrogs, och sedan möblerade vi där nere, så att boxarna skulle kunna tro, att det var våra hem i deras vanliga skick. Vi kunde ha besparat oss den mödan! Kl. 4 f. m. voro vi färdiga, samlade sedan våra troende och anbefallde hvarandra i vår himmelske Faders händer. Kineserna liksom vi trodde, att då nu inga utländingar funnes hemma, skulle stationen kunna skonas. Jag tog därför icke med ens så mycket som vid flykten år 1900. I alla händelser skulle kineserna lättare kunna komma undan, då vi voro borta. Det sista, jag gjorde, var att

skrifva ett bref till Högman. Sedan gaf jag en man order att med detta bref ställa sig utanför den stadsport, genom hvilken Högman den dagen väntades inkomma från Hoiang, för att varna honom att begifva sig in i staden.

Påföljande natt vid 11-tiden ankommo vi lyckligt till ett värdshus på andra sidan Gula floden, ej långt från Puchowfu. Här ha vi funnit en fristad hos systrarna Prytz och Nylin, som gjort sitt bästa för att bereda oss ett godt hem.

Här fingo vi sedan den ena jobsposten efter den andra västerifrån. Den som gjorde oss största smärtan var den från fru Bölling i Hoiang, som meddelade, att hennes man låg döende och behöfde min hjälp! Så kom bud, att våra stationer blifvit öfverfallna, och att upproret spridde sig mot våra öfriga två stationer, Ho-iang och Hancheng. Ack, hvilken nöd! Här gällde det att blifva fast i tro på vår himmelske Faders barmhärtighet och kärlek. Och vi hafva åter fått se, att ingen af alla dem, som förbida honom, kommer på skam.

I går afton kommo troende flyktingar från Hoiang och berättade, att alla missionärerna där lyckligt kommit öfver floden och nu äro på väg till Yuncheng. Böllings sjukdom är så mycket bättre, att man vågar hysa hopp. Talförmågan har ej återkommit, ej heller har lamheten i halfva kroppen återgått. Bölling blef dock lugn, så snart de lämnat stationen. Bergling, som en tid hjälpt till att sköta Bölling, hade fått bud, att hans fru och barn sjuknat och hade därför återvändt till Hancheng. Vi hoppas innerligt, att Berglings fått bud om farans närmande och kunnat taga sig öfver floden. Upproret går ej så fort från plats till plats, ty det tager någon tid, innan traktens befolkning hinner bli samlad på de olika ställena. Ledarne äro nog desamma i hela rörelsen, men ehuru de säkert utgöra några tjogtal, våga de icke göra något utan att vara omgifna af en kordong af sympatiserande åskådare samt eventuellt medhjälpare från närmaste landsbygd.

På morgonen, sedan vi rest från Tungchowfu, befanns staden vara full af de hätskaste upprorsplakat. De nya skatterna utgjorde klagoämnet, men de 5 utländska makterna vore roten till allt det onda. Att folket årligen skulle betala krigsskadeersättning åt utländingarna o. s. v., vore något, som icke finge tolereras. Allmän resning öfver de 2 provinserna Shensi och Kansu måste åstadkommas i hvarje stad och by. Skott skulle vara samlingssignalen. Den som icke ville hjälpa till, hans hus skulle jämnas med jorden, han vore fattig eller rik.

Samma dag ankom likväl från landshöfdingen en proklamation, som upphäfde beskattningen och förklarade, att järnvägsbygge hädanefter skulle ske efter aktieteckning. På grund häraf synes mandarinen ha lugnat folket. Jag har icke hört, att de sedan visat sig i städerna med sina åkerbruksredskap.

Men boxareelementet hade nu fått något, som befordrade dess planer. De fortsatte sin agitation på landet och tillkännagåfvo därute den för plundring utsatta tiden. Den 9 januari skulle det skjutas till samling i en viss by utanför Tungchowfu, den 10:de skulle samlingen ske, och den 11:te skulle man intåga i staden för att hålla räfst med »evangeliesalen», statsbanken, (stats-)saltkontoret, postkontoret och statens 2 stora skolor. Mandarinen, som visste, att han i det närmaste lyckats lugna folket, begaf sig på morgonen utåt landet för att rekognoscera. Men då han ingenting såg, återvände han och lät oförsiktigt nog stadsportarna stå öppna samt en marknad i staden obehindradt pågå.

Bofvarna kommo sedan, ställande sig såsom marknadsfolk, men med klubbor o. d. i rockärmarna, in genom en annan port. De kommo först till vårt eget gamla hus, där vår evangelist, Suen, förehöll dem, att, som det icke var söndag, borde de icke gå till kapellet. Men han såg snart, hvilka de voro, och sprang då till det andra huset. Där barrikaderade de våra portarna och planerade sin flykt. Två kvinnor voro äfven därinne.

Snart kom fiendeskaran dit. Huset och portarna äro utomordentligt solidt byggda. Bofvarna, som fått gatan fullpackad med åskådare, fingo till sist loss ett bräde öfver en liten sidoport och öppnade därifrån porten. Under tiden hade bröderna hjälpt kvinnorna öfver muren till en troende kvinnas hus; själfva gömde de sig ofvanpå hustaken. Därifrån hörde de bofvarna rasa: »Låt oss först döda de utländska djäflarna och sedan deras hundar!» (de troende). Så började plundringen under tjut och skrän. Framsidan af husen voro af dyrbart, träsnidadt gallerverk. Detta refs ned och slogs i bitar liksom stora och små dörrar, fönster och möbler, predikstol och bänkar. Röfvarne funno snart en utväg att komma upp på loftet, och då jublade de. Syster Erikssons och vår stora orgel jämte byråar och koffertar, porslin, lampor — allt störtades ned på gården, så att icke en sak lämnades kvar. Både syster E. och vi hade af släktingar och vänner fått många värdefulla gåfvor, och vi hade många gånger tackat Herren för våra goda hem. Nu har vår tjänare berättat, att allt låg på gårdarna i en oerhörd villervalla, sedan tjufvarna gått. Och sedan bröderna börjat försöka reda ut sakerna, ha de inte funnit en sak, som är hel. Till och med vår goda kokspis ha de slagit sönder. Hvad som kunde medtagas, stals af röfvarne och åskådarne; allt annat, som man ej vågade behålla, såsom täcken och utländska kläder, underkläder, duktyg och linne höggs sönder. Till och med vår ko med kalf stals. Tandläkarerummet, väl försedt med instrument för plomberingar och insättning af artificiella tänder — allt värdt omkr. 1,200 kr. — och det nyinredda trefliga apoteket är i ruiner. Huset är så obeboeligt, att evangelisterna, med undantag af två vaktare, om nätterna ligga i gosskolan, som undgick förstörelse, ehuru den låg snedt öfver gatan. Röfvarne foro fram på samma sätt i det gamla huset, där Högman hade allt sitt, äfven sin utrustning för bosättning i höst. Som han hade rest till Hoiang blott på några dagar, hade han endast något af sina gångkläder med.

Det som kännes smärtsamt att veta är, att, om endast ett halft dussin soldater hade funnits i hvardera gården, hade de kunnat hindra röfvarne från att intränga.

Men vi få ej knota. Herren har tillstadt det, som skett, och han skall gifva rätt och rättvisa åt alla förtryckta.

Det är ju en ära att i någon mån få i vår kropp fullborda, hvad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp. Församlingens i Kina förande framåt i det kristna lifvet och kinesers frälsning kan nog hädanefter icke ske utan nöd och smärta. Satan vill nog icke utan motstånd släppa ett så godt rof.

Vi prisa Herren, att ingen troende kines blef skadad hvarken på hufvudstationen eller på utstationerna.

Jag räddade församlingsboken, alla hyreskontrakt, egna betyg och räkenskaperna.

Sedan bofvarna slutat sitt verk och af ledaren hvisslats ihop, kom den stackars mandarinen springande jämte fängelsedirektören och några konstaplar. Direktören drog ner hatten öfver öronen och högg sig med sitt svärd väg genom hopen in på vår gård. Där högg han blindt omkring sig till höger och vänster och skrämde så folket, att konstaplarna vågade arrestera öfver 30 personer, som de sågo bära våra saker. De egentliga bofvarna rusade till bakgården och hoppade öfver murar ner på grannarnes tak — många gingo tvärs igenom taken — jag fruktar våra grannar hädanefter betacka sig för grannskap med oss. Den andre mandarinen blef sårad. Af de stackars arresterade slogos några genast ihjäl i yamen; de andra få nog lida oerhörd tortyr — och så äro de ändock icke de egentliga röfvarne.

August Berg var snäll nog att komma öfver hit för att rådgöra om husen. Då vi i går voro hos stadens mandarin, rådde denne oss att icke ännu försöka återvända. Telegrafen blef upprifven, och därefter kommo både kavalleri och fotfolk till fästningen Tungkuan, belägen i utkanten af distriktet. I skydd af soldater skulle vi ju kunna resa öfver, men vi hålla det för rådligast att vänta. Berg måste i dag återvända hem, då han fick höra, att så många från Shensi rest till Yuncheng.

Vi hoppas, att, då soldater finnas i distriktet, bofvarna skola afhållas från att angripa Hoiang och Hancheng. Dagen till plundring i Hoiang var utsatt till den 21 januari. Böllings jämte Judit Gustafsson, Olga Ahlman, Nath. Högman, Andrew Eriksson och V. Vester afreste därifrån den 15 januari.

Tiden har varit knapp. Jag har därför i hast skrifvit detta. Posten går ej hvarje dag, och jag ville icke dröja.

Vi må bra här och tacka Gud för hans godhet mot oss, i det han besparat oss än värre nöd och lidande.

Anna Eriksson reste med till Yuncheng för att bistå i hushållet. Jag har af vår mandarin begärt underrättelse, när han anser vi kunna återvända. Kanske inga reparationer kunna göras så nära det kinesiska nyåret.

»*Herren lefver, lofvad vare vår klippa, och upphöjd vare vår frälsnings Gud.*»

Eder i Herren

Hugo Linder.

* * *

Utdrag ur bref:

Yuncheng den 9 jan. 1907.

Älskade broder Josef!

»*Herren skall fullborda sitt verk för mig*». Ps. 138: 8.

Många böljor hafva gått öfver mig, ja, oss, den sista tiden, men *Herren är i båten*, i aktern, då han hvilar — människan delaktig af vår natur, i fören, då han näpser vinden, Gud, Herre öfver allt. Den svåraste böljan kom väl i går vid underrättelsen om att vår älskade broder Jakob Bölling troligtvis, när jag skrifver detta, ej mer är ibland oss. Tycker du ej detta är underligt?... Jakob var älskad af oss alla. Hans uppriktiga och gudfruktiga väsen skaffade honom alltid vänner...

I förgår fick jag bref från Hugo, att han, Marie och Anna Eriksson den 3 lämnat Tungchow och rest till Puchow, emedan folket i Shensi till följd af skatteförhöjning gjort uppror...

Tungchow-fu station, båda husen, *totalt* plundrade och invändigt ramponerade den 11 januari. Våra kära syskon Linders, Anna Eriksson och Nath. Högman ha ej mer, än hvad de gå och stå uti... Men de ha verkligen fått nåd att *med fröjd* upptaga sina ägodelars plundring.

Kanske flera vänner vilja gifva dem något, om de få veta deras utblottade tillstånd. Vi härute vilja ju alla göra, hvad vi kunna. Julklappslådornas innehåll kommer nu bra till pass...

Jag reste genast till Puchow för att trösta och rådgöra med syskonen. Samma dag fingo vi bud om att syskonen i Hoiang (med den halfdöde Jakob!) måst fly, emedan ryktet nått dem, att samma öde väntade dem som syskonen i Tungchow. Jag återvände därför påföljande dag till Yuncheng tillsammans med Anna Eriksson.

Syskonen voro då anlända, och Jakob låg på sitt yttersta. Han slutade dock ej förrän kl. 3,45 i dag på morgonen. Jag fick hålla hans och Inez' händer in i det sista. För något öfver två år sedan hade jag fört Inez i brudstolen och lagt hennes hand i Jakobs. Efter kvällsmaten i går bådo vi alla, samlade kring hans dödsbädd, att Herren skulle göra öfvergången lätt. Han låg där så slö men ropade nu flera gånger högt: »Amen, amen, amen, amen, amen, amen!!» Detta och »Mamma» (Inez) voro hans sista ord. Slutet kom, såsom då ett flämtande ljus slocknar. Nu är allt lidande för vår käre Jakob öfver. Han har fått *hvila*, som han så längtat efter. Inez får kraft af Gud för hvarje stund. Han skall ej öfvergifva henne. Vi ordna nu med kista, begrafning m. m. Jakob skall begrafvas i Haichow samtidigt med lille Ivar Tjäder.*) Just i denna vecka köpte vi begrafningsplats där. Hur det sedan blir, få vi se. Allt är just nu så tungt och mörkt, men *uppåt* är det ljust. »Herren är vårt ljus och vår salighet!» Trots allt måste vi ju ock tacka Herren, emedan inga lif skadats, och Jakob fick sluta *här* i ro. »Allt, hvad *han* gör, är gjordt i trofasthet...»

Hållen på att bedja, kära vänner! Fienden rasar, och vi äro svaga och hjälplösa.

Med innerliga hälsningar till alla.

Din varmt tillgifne broder
Aug. Berg.

I ett senare bref af den 23 jan. skrifver br. Berg:

»Dagny Bergling med sina små är nu här. De fruktade liknande uppror som i Tungchow-fu. Men hittills hafva inga underrättelser kommit från hvarken Hoiang eller Hancheng. I 8 städer i Shensi, som jag vet, har upplopp ägt rum och troligen ock på flere platser i provinsen Kansuh.»

* Det är brukligt i Kina att, där omständigheterna kräfva det, bisätta lik t. o. m. för en längre tid.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö
160.	»Ett litet tackoffer från Krfrs»	15: —	
161.	Från en missionsvän gm J. K., Göteborg	5: —	
162.	K. F. U. M:s missionskretsar till Beinhoffs underhåll gm P. W.	312: 02	
163.	W. E.	10: —	
164.	P. T., Gamleby	25: —	
165.	Hedtorps sparbössa	24: —	
167.	L. U., sparbössemedel	15: —	
168.	A. F. W., Gransbo, gm K. B.	5: —	
169.	Rogberga n. jungfrufören. gm L. M., Tenhult	25: —	
170.	»W—a»	3: —	
171.	Från sparaskar gm M. T., Mariestad	15: —	
172.	Hakebo mfg gm G. S., Hakebo, Linderås	35: —	
173.	Af Onämnd: Herrens tionde för Kina	10: —	
174.	Från syföreningen i Halltorp gm P. A. B., Auktionsmedel kr. 69: 75; Insaml. vid sammankomster kr. 25: 08; d:o å pastorsexpedition kr. 5: 01; d:o för mangeln kr. 1; fyllnad kr. 1:66.	102: 50	
175.	S. T., Simonstorp, Sörby	40: —	
178.	Ukna mfg gm V. Ö., Storsjö	20: —	
179.	J. B.	10: —	
180.	A. C., Sundbyberg	10: —	
181.	K. F. U. M:s m:krets Gbg gm A. R. till J. Böllings underhåll	200: —	
182.	J. af S., Venersborg	25: —	
183.	Gn G. W., Edsberg	5: —	
184.	A. F. T., Sthlm	66: 60	
185.	Från Lindeskretsen gm J. E.	35: 65	
186.	S. L. S., Luk 2: 32	25: —	
187.	T. L. E., Månsta, Elfdalen	5: 50	
188.	P. A. E., gm d:o	5: —	
189.	P. O. Os hustru gm d:o	4: 50	
191.	En gåfva åt Herren	40: —	
192.	C—n, Umeå, från en vän till syfören.	1: —	
193.	Från Ålaryds syfören. gm K. A., Åker	50: —	
194.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	16: 20	
195.	A. F:s tackoffersbössa	7: —	
197.	Sparbössemedel fr. Strengsered gm E. W.	43: —	
198.	Tackoffer, A. A., Kristinehamn	4: 37	
199.	J. S., Bornholm	10: —	
200.	Hag. 2:9	25: —	
201.	Kollektmedel under en predikoresa i Eksjötrakten 1907 gm O. Å.	23: 21	
203.	L. H. & H. B., förstlingsfrukter fr. Löfånger	10: —	
204.	Tackoffer	50: —	
205.	Ellensdals syfören gm N. D.	100: —	
206.	Sparbössemedel fr. sönd.-sk. i Trehörna gm F. M. A.	22: 42	
207.	D:o från Nora gm H. D.	63: —	
209.	Till Frida Prytz underhåll, tillägg till första halfårsbidraget gm Daggryningen i K. M. A.	100: —	
210.	G. R.	10: —	
211.	I. F.	250: —	
213.	A. B., Sjönäs, Tranås	45: —	
214.	Onämnd	40: —	
215.	Kollekt i Heda kyrka gm A. G. W.	9: 37	
216.	M. F., Stubbesgård, Skara	6: 58	
217.	Till Andrew Ericssons underhåll gm M. T.	175: —	
218.	»E. & M's» sparbössa gm d:o	2: 69	
219.	»Ett tack»	6: —	
220.	L. G.	30: —	
221.	Huskvarna Evangeliska mfg gm N. O.	50: —	
222	E. T., Malmö	5: —	
223.	Sparbössemedel från Fränsta & Ånge gm M. P.	10: —	
	Transport kr.	2,258: 61	
224.	Sparbössem. fr. Österplana mfg gm Hj. A.	40: —	
225.	Habelbolets mfg gm H. I., Elgarås	10: —	
226.	Vid bönemötet den 19:de febr.	4: —	
227.	»Herren är nära». Matt. 28: 20	22: 50	
228.	A. D—m kr. 5; sönd.-sk. Malghult kr. 3: 25; I. K., Kalmar, kr. 5 gm d:o	13: 35	
229.	E. M., Kristdala	6: —	
234.	S. A. J., Luleå	50: —	
235.	Syfören. »Plantan», Borensberg	25: —	
236.	Missionsvänner i Källunge & Vallstena	40: —	
237.	Onämnd gm S. N., Skellefteå	15: —	
238.	»Tionde af extra inkomst»	5: —	
239.	V. A., Svaneberg	9: 41	
240.	A. S., Östersund	10: —	
241.	D. E. L.	5: —	
242.	Testamente efter änkan E. C. Holmlund i Sörböle gm A. B., Skellefteå	500: —	
243.	E. E. gm d:o	10: —	
244.	E. H. gm d:o	1: —	
245.	M. L. L., Rom	50: —	
246.	Launa mfg gm P. A. O., Hardemo	25: —	
247.	E. H., Sthlm	30: —	
248.	N. S., d:o	5: —	
249.	Sparbössem. af O. & H. K., Lund	14: 20	
250.	D—ns. tackoffersbössa, Jes 28: 29	7: 50	
251.	»Den ensammes lofoffer»	1: —	
254.	Kollekt i Fårbo d. 15/2 gm M. K.	3: 60	
255.	Kontant vid Auktion i Misterhult 19/2 gm d:o	41: 95	
256.	H. W. W., Misterhult gm d:o	15: 55	
257.	Från missionsvänner i Åker gm K. A.	100: —	
258.	Sparbössem. fr. Säbylunds och Folketorps ungdomsfören. till V. Vesters underhåll gm K. J.	128: 58	
259.	K. J., Ingaboda gm G. H., Böneryd	5: —	
260.	E. S., Brännerydd, gm d:o	5: —	
261.	Från Böneryd gm d:o	5: —	
262.	K. G. M.	20: —	3,482: 25

Särskilda ändamål:

166.	Till A. B. för kapellbyggnad i Puchow A. B.	75: —	
176.	S. T., Sörby, till Chang Ching-cheng: att användas till utdelning af böcker eller traktater	30: —	
177.	Af d:o till evangelisten Chang Ching-chengs underhåll	150: —	
190.	Af onämnd till kapellbyggnad i Puchow fu vid bönemöte 5/2	20: —	
196.	P. B. H. till gossen Chou Hu-Kuangs underhåll	25: —	
202.	Till de hungrande gm E. E., Falun	35: —	
208.	Till skolan i Honan fu från Daggryningen i K. M. A.	500: —	
212.	I. F. till kapell i Puchow fu	50: —	
230.	Från en fattig i Norrby till Kaos underhåll gm A. R., Linköping	2: 60	
231.	Skärstads n. Arbetsfören. till gossen Pen Sui-sings underhåll	50: —	
232.	Till de hungrande gm A. J., Karlskrona	30: —	
233.	Till kapell i Puchowfu, E. M.	10: —	
252.	Till de hungrande från L.	25: —	
253.	»Chias» underhåll gm M. K.	30: —	1,032: 60

Summa kr. för februari	4,514: 85
Under jan. månad kr.	8,149: 82
Under jan.—febr. månader kr.	12,664: 67

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Så säger Herren Sebaot: Ännu en tid, och folk skola komma och inbyggarna i många städer, och de som bo i en stad skola gå till dem, som bo i en annan och säga: »Låtom oss gå åstad till att bedja inför Herrens ansikte och till att söka Herren Sebaot! Jag vill gå, jag ock.»

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.

12. Årg. 1 April 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Församlingstjänare vid konferensen i Yuncheng.
Se sid. 52.

Innehåll:

»Kristus lefver.» — »Gud verkar, som han vill.» — Ur Kinamissionärskonferensernas historia.» — »Församlingstjänare vid senaste konferensen i Yuncheng.» — »Tidstecken i Kina.» — Meddelande från Kina. — »Jakob Bölling.» — »Axplock från Tungchow-fu.» — »Brefafdelningen.» — »Privata gåfvor.» — »Julladorna.»

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Kristus lefver.

Allt sedan sin grundläggning har den kristna församlingen firat påsken såsom sin största högtid. Det är äfven naturligt, att Kristi öppna graf för henne skulle blifva ett tecken till segern öfver synd, död och djäfvul. Genom alla de predikningar, som vi läsa i Apostlagärningarna, vare sig de höllos af Petrus eller af Paulus, går såsom en röd tråd talet om Herrens uppståndelse. Det var intet, som evangelii första vittnen höllo så viktigt som att bevisa, att den Jesus, som af sitt eget folk blifvit öfverlämnad i hedningarnes händer och naglad vid korset, hade uppstått och nu lefde.

Frågan, om Jesus lefver eller icke, är för öfrigt en praktisk fråga af den allra största betydelse. Har han såsom andra människor förblifvit i döden, så kunna vi nu ingenting vänta af honom. Äfven de största män, hvilkas gärningar stå inristade på historiens blad, hafva genom döden fått sin verksamhet afslutad. Åtskilligt af det, som de utfört, kan fortlefva och fortfarande verka, men själfva kunna de icke göra något mer. Komme vårt fosterland i stor fara, så skulle vi icke kunna vända oss till de män, som en gång förde oss till seger — de äro borta. Helt annorlunda är det med Jesus. Därför att han är uppstånden och lefver, är han ännu under alla förhållanden den största faktor, som finns. Därför lofva och prisa vi Gud, som i sitt ord har gifvit oss ojäfaktiga mäns klara vittnesbörd om att Jesus är uppstånden.

Detta är af största betydelse äfven för de enskilda. Såsom troende vet jag, att min Förlossare lefver. Han är min förespråkare inför Guds tron, han är den gode Herden, som leder mig på den rätta vägen. Jag kan hafva gemenskap med honom, jag kan säga honom allt, jag kan bedja till honom i glädje och lidande. Jag vet, att mina lefnadsförhållanden icke äro i ett blindt ödes hand utan i hans händer, som för mig blefvo genomborrade på korset. Han gifver mig äfven den kraft, jag behöfver till mitt arbete. Han är min, och jag är hans. Vore han död, så vore detta icke möjligt.

Kristi uppståndelse är vidare af den största betydelse för församlingen. Redlös skulle hon drifvas omkring på det upprörda folkhafvet, om hon icke hade någon säker styrman vid rodret. Där församlingen har glömt den himmelske styrmannen och hållit sig till mänskliga auktoriteter, har hon äfven stött emot mången klippa, mången sandbank. Väl har Herren sagt till sina lärjungar om de dem anförtrodda punden: »Handlen härmed, till dess jag kommer». Men församlingen får icke heller glömma en annan af hans tillsägelser: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände». Detta löfte står i så omedelbart sammanhang med missionsbefallningen, att utan detsamma vore befallningen att eröfra världen outförbar. Emedan församlingen så ofta har arbetat i mänsklig kraft och med mänskliga maktmedel, befinner sig ännu största delen af världens befolkning i hedendomens mörker. Vi måste i den närvarande tiden erinra oss, att den Uppståndne icke har lämnat kvar här nere ställföreträdare, som under hans frånvaro skola regera hans församling, utan att han själf från himmelen vill leda henne och föra henne till seger. Vi lefva i en tid full af förvirring och oro. Det är icke nog med att gudsfientliga makter afskjuta sina pilar emot Guds barn — det hafva de alltid gjort — utan jämte det nyvaknade, andliga lif, som mångenstädes träder oss till mötes, se vi kraftiga villfarelser framträda. Icke ens de troende förstå dem alltid. Vi se, att på Gudsordets auktoritet skakas det af sådana, som borde stödja den. Här gifves för församlingen endast *en* räddning: att hålla fanan högt uppe och följa den tätt i spåren. När de kristna sluta att se på människor och icke längre motvilligt lyda sin upphöjde Frälsare, då skola snart i Guds församling helt andra krafter frigöras för världens omvändelse. Då skall ock mycket af oenigheten mellan Guds barn upphöra. Jesus kan icke föra sina lärjungar emot hvarandra. Där det egna jaget regerar, där blir det mycken anledning till tvist — där Jesus regerar, är inbördes strid omöjlig.

Men den lefvande Frälsaren pålägger oss ännu en annan stor förpliktelse. »Kungören det för mina bröder» — så lydde ett af hans första ord. Apostlarnes vittnesbörd, deras, som fingo sitta till bords med Jesus, äta och dricka med honom, utgör ännu en borgen för verkligheten af hans uppståndelse. Men det gifves äfven andra vittnesbörd. Den, som på grund af Skriftens ord tror på den Uppståndne och öfverlämnar sig åt honom, skall snart erhålla ett den inre erfarenhetens vittnesbörd. Den Helige Ande gör för oss tydligt, att det är intet svärmeri utan en nykter men dock salig sanning, att vi kunna få hafva en lefvande gemenskap med Jesus. Men trots bibelns segertåg tror världen i stort taget icke på detta vittnesbörd. Hur skall hon blifva öfverbevisad? Det är deras sak, som i sina hjärtan hafva erfarit sanningen. Hvarje lefvande kristen är ett vittne för den Uppståndne. Han är det redan därigenom, att han har lif. Men han får icke försumma att afgifva vittnesbörd äfven genom sina ord.

Herren begagnade för den första förkunnelsen af det stora frälsningsverket änglar — sedan uppdrog han åt människor att föra budskapet vidare. Och vi kunna icke annat än af hjärtat vara Herren tacksamma, att han anförtrott oss en så härlig uppgift. Visserligen måste vi bekänna, om vi kasta en blick ut öfver mänskligheten, att det ännu fattas mycket, innan vår Guds här är i verkligt krigsdugligt skick. Från den Uppståndne utgå de behöfliga lifskrafterna, men hvar äro Kristi stridsmän? Hvar äro väl de, som äro villiga att träda in i ledet efter de arbetare, som Herren kallat hem till sig? Herren vare pris, det gifves många trogna vittnen i vår tid, men ännu flera behöfvas.

Vårt lilla blad vill i sanning vara en vaktpost, som har sin blick skärpt icke blott för de små moln, som bebåda ett kommande nådesregn, utan äfven för fiendens angrepp. Hvem vill hjälpa oss i det arbetet att bland alla lefvande Guds barn i våra dagar, hvilket namn de än bära, och hvilket parti de än tillhöra, bilda en krigsduglig skara, som

af vår lefvande Frälsare kan brukas och af honom föras från seger till seger?

A. von B—ff.

Gud verkar, som han vill.*

I.

Längtan efter en genomgripande väckelse har under det gångna året växt alltmer i styrka öfver hela Indien. Det finns emellertid missionärer, som ifrigt längta efter väckelse, men som ha svårt att fördraga de starka känsloutbrott, hvarmed väckelsemötena i Indien oftast varit förknippade. De vilja visst ha väckelsemöten men med tillbörlig ordning och regelbundenhet. »Det är ej buller», säga de, »som frälsar själar. Låt oss därför bedja om en lugn och stilla väckelse.»

Det kan möjligen bli till nytta just för sådana troende att höra, hur Herren i Dohnavur tog ledningen ur våra händer.

Det var söndagen den 22 oktober. En lång tid efteråt fingo vi veta, att just på den dagen hade pastor Buxton sammanträffat med en sin vän i Australien, och att de båda hade böjt sina knän och bedit trons bön för oss i Dohnavur. Det var, det fingo vi erfara, en sådan bön, om hvilken Skriften säger, att den förmår mycket. Den dagen kände vi oss särskildt ensamma och hjälplösa. Missionären på platsen var borta; hans fru var också borta; icke ens den infödde pastorn var hemma. Det fanns verkligen ingen enda på stationen med någon förmåga att predika. Ja, mänskligt taladt fanns intet, som man kunde tillskrifva, hvad vi då fingo bevittna. Hvad inträffade då? Jo, helt plötsligt kom det öfver den, som talade, en öfverväldigande känsla af de eviga tingens fruktansvärda verklighet. Lifvet, döden, domen — allt var som afslöjadt. Det var omöjligt att längre fortsätta med predikan. Ett par försökte bedja, men äfven de förstummades. Flera af de närvarande utbrusto nu i högljudd gråt. Denna tilltog med hvarje ögonblick i styrka. Somliga gräto öfver sina synder; andra gräto öfver Jesu utgjutna blod; somliga gräto af fruktan, andra ropade under tårar om sina synders förlåtelse. Man hörde snart blott som ett starkt brus, hvari de olika rösterna omöjligen kunde urskiljas. Bruset växte till ett dån, starkt som hafvets dån. Hedningarne från byn rusade tillsammans och ställde sig utanför. Vi sågo, hur de tillropade hvarandra, men kunde omöjligt höra, hvad de sade. En del kristna, som hade sin plats midt i kyrkan, kunde ej sitta stilla. De hade tyvärr varit mycket kalla och likgiltiga; nu råkade de i synbar förlägenhet. En gammal man stod där litet afsides full af förskräckelse och bara stirrade framför sig. En äldre kvinna grep om mina fötter och tecknade åt mig att söka återställa lugnet. Jag var lika förvånad och villrådig som alla andra, men då jag bad Herren om ledning, hörde jag ett tydligt: »Gör ingenting!»

Det hela var fullkomligt främmande för mig. Jag hade läst om väckelser liknande denna i Nord-Indien, men det är något helt olika att läsa om en sak och att se den med egna ögon. Aldrig hade jag trott, att jag skulle få bevittna något dylikt bland våra lugna tamuler. Till en början trodde jag, att det blott var ett utbrott af det österländska lynnet. Det skulle nog snart åter lägga sig utan att lämna några vidare spår efter sig. Jag hade visserligen själf strax förut känt mig alldeles öfverväldigad, men denna känsla blott gjorde, att jag slöt mig alltmera inom mig själf. Bullret omkring mig kändes obehagligt och besvärande. Tänk, en sådan scen i en kristen kyrka! Var väl något sådant som detta förenligt med anständighet? Sådana frågor uppstodo i mitt hjärta. Jag var glad, då klockan ringde, och jag fick tillfälle att afsluta mötet med en sång. Jag föreslog en sång om Jesu kärlek, bevisad i hans offerdöd. Folket sjöng på knä. Alla sjöngo på samma sätt, som de hade bedit. De sjöngo inför Guds ansikte. Ingen tänkte på sin granne. Om och om igen sjöngs sången. Tårarna strömmade ned för kinderna på ung och gammal, på män, kvinnor och barn. »Han gaf sitt lif, Jesus Kristus, Han dog för mig — för mig, syndare.» Orden lydde egentligen: »Han dog för dig», men alla utbytte orden »för dig» mot »för mig». Efter sången bröt bönen fram på nytt såsom en väldig våg, och under flera timmar, hvilka dock föreföllo som minuter, höll denna bönevåg på att stiga och falla. Nu var jag ej längre oviss om hvad jag borde göra. Orden »gör ingenting!» ljödo ej längre i mina öron. Jag kände, att jag ej längre fick stå såsom blott åskådare, blott bedjare, utan att jag skulle så att säga gå in uti rörelsen, själf fattas af samma kraft och drifvas af samma vind — samma ande. O, hur kall jag kände mig vid sidan af dessa människor, så fulla af eld! Jag kände mig hård som sten, kall som is. Under mer än en half månad pågingo liknande möten. Vid dem förekom ingen predikan. Alla, som lämnade sig åt Herren, gjorde det under bönemötena. Efter denna tid antogo mötena en lugnare karaktär men hafva hela tiden varit så fulla af lif och kraft, att jag aldrig varit vittne till något sådant. Vi bedja nu om en genomgripande och omfattande väckelse såsom frukt af detta uppvaknande.

(Forts.)

* Af fröken Amy Wilson Carmichael (Eng. kyrkans mission, Indien).

Ur Kinamissionärskonferensernas historia.

Af *Aug. Berg.*

Den 4:de september 1807 landsteg en kraftig skotte på Macao och fortsatte snart vidare därifrån till Kanton.

Hans namn var *Robert Morrison*, den förste af den här, som alltmer tillväxer, och som så småningom utbredt ett nät af missionsstationer öfver hela Kina.

Det dröjde många år, innan det motsträfviga Kina på allvar öppnade sina portar, och under de första 25 åren var Morrison faktiskt ensam.

Icke förrän efter det första fördraget mellan England och Kina, 1842, kom ett större antal missionärer ut till ett så föga tilltalande och hårdt arbetsfält. Men kinesernas motstånd hindrade ej Morrison att använda sitt hufvud och sin hjärna, och på så sätt banade han den första vägen genom det kinesiska språkets labyrinter.

Ehuru ingen nu för tiden använder hans lexikon eller bibel, finnas de likväl djupt nere i grunden, lika de pelare, på hvilka en stor öfverbyggnad hvilar. Det lämpar sig mycket väl, att en stor missionärskonferens kommer att hållas i Shanghai, började den 25 april, hundra-

årsdagen af den protestantiska missionsverksamheten i Kina, ehuru fullt hundra år icke ha förflutit förrän på hösten, d. v. s. den 4:de september.

Stora förberedelser pågå, och hvarje tecken tyder på att denna konferens kommer att blifva såväl minnesrik som värdig det stora företaget: att omvända det kinesiska riket till den kristna läran.

Den första kinamissionärskonferens, missionshistorien har att omtala, hölls i Hongkong från den 24:de augusti till den 4:de september 1843.

Ändamålet med densamma var i första hand att rådpläga angående en ny bibelöfversättning, ett ämne som ock förekom till behandling på konferensen 1890, och som ånyo kommer att diskuteras vid 1907 års konferens.

Doktor Bridgman, som 1830 kom ut såsom den förste missionären tillhörande American Board, fann i Robert Morrison den ende missionären på fältet!

Men vid tiden för missionärskonferensen hade några af Londonmissionens missionärer flyttat upp till Hongkong från Malacca och andra platser, och då frågan om bibelöfversättningen togs upp till diskussion, var det gifvet, att de skulle vara närvarande.

Följande missionärer tillhörande Londonmissionen voro närvarande: Medhurst, Legg, Milne (son till Milne, Morrisons kollega), Hobson, T. Stronack, A. Stronack och Deyer. Hvar och en af dessa har lämnat spår efter sig i Kina.

Bridgman och Ball representerade Amer. Board, Dean och Robert Amer. Baptistmissionen, Brown representerade »Morrison Education-Society». På den andra konferensdagen anlände Shuck och Macgowan, tillhörande Amer. Board. Den första konferensen utgjordes således af 14 personer.

Från det år, R. Morrison ankom till Kina, och till 1843 hade endast 59 missionärer kommit ut. En samma år uppgjord förteckning finnes ännu i behåll. Af densamma framgår, att 18 hade återvändt och 10 dött, lämnande 31 män kvar på fältet. Hustrurna medräknades ej. Af dessa missionsarbetare voro 41 stationerade på platser utanför Kina, nämligen 12 i Singapore, 9 i Malacca, 5 i Penang, 6 i Bangkok, 3 i Batavia, 3 på Borneo, 1 på Rhio, en holländsk ö, 1 i Siam och 1 i Indiska Arkipelagen. Detta lämnar 18 för Macao och Kinas fastland. Denna förteckning låter oss veta, huru många, som då väntade utanför Kinas stängda dörrar på sådana platser i Söderhafvet, hvarest kinesiska kolonister funnos, och där de voro fria från den kinesiska kejsarens afundsjuka öfvervakande.

När man tänker på den tidens kommunikationer, är det anmärkningsvärdt, att 14 personer kunde bevista en konferens i Hongkong 1843.

Vi tala om, att det första århundradet af protestantisk missionsverksamhet slutar 1907, men hellre borde vi säga »halfhundraårsverksamhet». Detta faktum bör ihågkommas, då man skall beräkna antalet af omvända från den tid, Morrison anlände.

1867 upprättade den outtröttlige Alex. Wylie en ny förteckning på alla missionärer, som kommit till Kina från början och till nämnda år. Denna bok finnes nu endast i äldre missionärers bibliotek och är en riktig guldgrufva för den, som älskar att forska i missionshistoria. Den gifver detaljbeskrifningar öfver 338 missionärer, af hvilka endast 124 då voro på fältet.

Den andra missionärskonferensen hölls i Shanghai 1877. Inberäknadt missionärernas hustrur funnos då 473 missionärer i Kina. Af dessa bevistade 126 konferensen.

Den tredje konferensen hölls 1890. Vid denna tid hade missionärernas antal stigit till 1,296. Af dessa bevistade 445 konferensen. 1896 funnos 1,324 missionärer i Kina.

Rev. Harlan P. Beach säger i sin missionsgeografi, att den 1 januari 1900 arbetade 2,785 missionärer för kinesernas frälsning. Samma auktoritet uppgifver i sin bok »*Dawn on the Hills of Tang*» totalsumman af missionärer år 1904 till 3,107.

Missionskalendern för 1906 uppgifver antalet till 3,588.

Sammanfördt i en tabell visar sig tillväxten af antalet missionärer på följande sätt:

1843	31	(hustrur ej inberäknade.)	
1867	124	»	» »
1877	473	»	inberäknade.
1890	1,296	»	»
1896	1,324	»	»
1900	2,785	»	»
1904	3,107	»	»
1906	3,588	»	»

Vid konferensen 1890 utsändes ett upprop om utsändande af ytterligare 1,000 missionärer.

Om konferensen hade ägt rum 1900, som ursprungligen var ämnadt, skulle det hafva visat sig, att 487 missionsarbetare utöfver det utbedda tusendet hade utsändts. 1907 års konferens skall utvisa, att betydligt mera än 2,292 missionärer sedan år 1900 hafva förenat sig med Kinas missionärskår.

Församlingstjänare vid senaste konferensen i Yuncheng.

(Se illustrationen.)

N:o 1 till vänster, mannen med armen i sidan, är »Chi'-ch'eng», Sandbergs trotjänare. Mannen med den öppna bibeln, »Chao-si», är Sandbergs kock, en snäll kristen och pålitlig tjänare. Bredvid honom sitter »Hsing-Uang», vanligen kallad »Fredrik», vår kammarjungfru och kogubbe, en präktig, pålitlig, troende yngling. Bredvid honom se vi med bibeln uppslagen »Yung-fuh», Hugo Linders gamle trotjänare. Han är nu Andrews hushållerska. Troende. Gossen med händerna på ryggen heter »Ho-sh», och är V. Westers högra hand. Han kommer nog att blifva makarna Westers kock. Bredvid honom står »T'ing-chüin», som förut varit vår kock, men nu har slutat. Ostadig. Bredvid honom står »Fuh-h'or», förr Natanaels tjänare, nu elev i Hanchengs gosskola. Sedan kommer »Sheo-ua'r», i dagligt tal kallad »Knut». Han var, när porträttet togs, vår »table-boy» men är nu upphöjd till rang, heder och värdighet af kock. En präktig pojke! Karaktärsfast, renlig, flitig, min hustrus allt i allom. Sist kommer »Huang-ua'r» (Gulingen kallad), vår »table-boy» till årets slut. Han ser olycklig och jämmerlig ut, men så hade han ock, då kortet togs, ett ondt samvete. Han hade stulit mellan 3 och 4 tæls silfver, och det var ännu ej uppdagadt, att han var tjufven.

August Berg.

Tidstecken i Kina.

Den gamle missionär Griffith John, som efter 50 års missionsarbete i Kina nu hvilar ut i Amerika, har lämnat åtskilliga meddelanden af stort intresse om sina sista iakttagelser i Midtens rike.

Bland det sista, han såg, var ett edikt, utfärdadt af änkekejsarinnan, hvari alla vicekonungar ålades att inrätta skolor för *flickor* äfvensom att anbefalla afskaffande af fotbindningen. Hvad allt detta innebär, säger missionär John, är för en västerländing svårt att fatta. Hittills har Kina icke haft *några flickskolor*. Nu har den tid kommit, då den kinesiska kvinnan skall lyftas upp ur sin okunnighet. Flickskolor öfver hela Kina innebär en förvandling af nationen, åstadkommen genom landets hustrur och mödrar.

Det råder en hunger efter västerländsk kunskap, af hvilken icke fanns ett spår, när d:r John för ett halft århundrade sedan anlände till Hankow. D:r John har äfven en katalog på »böcker, lämpliga för lägre och högre skolor», utgifven från ett kinesiskt tryckeri i Shanghai med filialer i Canton och Hankow. Och märkligt är, att i denna katalog, omfattande 84 arbeten, icke förekommer ett enda af någon *kinesisk* författare. Allt är det öfversättningar till det kinesiska språket eller bearbetningar af västerländsk litteratur. Tryckeriet har f. n. *tjugu pressar i gång* och 500 arbetare, alla kineser utom 20, som äro japaner. Och märkvärdigt är, att ehuru blott en fjärdedel af arbetarne äro kristna, *upphör allt arbete på söndagarna*. Efterfrågan på västerländska böcker är f. ö. så liflig, att tryckeriet snart måste göras fyra gånger så stort för att kunna fullgöra alla beställningar.

D:r John framhåller vidare, hvilket gyllene tillfälle, som nu lämnas den kristna kyrkan genom Kinas uppvaknande. Regeringens skolor äro konfucianistiska, icke kristna. Hvarje missionssällskap borde därför hafva sin egen *högskola* och därtill en, som är *regeringens* skola öfverlägsen. Ehuru de inhemska skolorna äro afgiftsfria, skulle, säger han, de infödda i många fall gärna betala ända till 400 kr. om året för att få en son undervisad i någon af missionens skolor. Dels har det visat sig, att undervisningen på det högre stadiet i de kristna skolorna varit bättre än i regeringens skolor, dels att den moraliska tonen varit en helt annan. Till och med en mandarin sökte nyligen på det ifrigaste inträde för sin son i en missionsskola, emedan han skulle vara bortrest ett helt år och icke vågade utsätta sin son för det omoraliska inflytandet i någon af regeringens skolor.

Kristi församling måste, så slutar den vördade d:r John sitt meddelande, skudda af sig sin likgiltighet. Det duger icke för oss att sofva eller vara halfvakna, när Kina är fullt vaket. Om vi icke vakna upp och handla, kan tillfället gå oss ur händerna och den dörr tillslutas, som nu står öppen.

Meddelande från Kina.

Enligt brefkort från Yuncheng af d. $^2/_2$ hafva Robert Bergling och Emma Andersson lyckligt anländt dit. Sannolikt hafva såväl Hancheng som Hoiang skonats från förstörelse.

Jakob Bölling.

Minnesord af *August Berg*.*

Underrättelsen om att Jakob Bölling i tidiga år slutat sitt dagsarbete skall helt visst sprida sorg och saknad i vidsträckta kretsar, ty många voro de, som älskade honom, och, mänskligt sedt, lyktades dagen, innan aftonen var kommen. Han var vid sin död endast $35^1/_2$ år gammal.

Jakob Bölling föddes d. 22 juli 1871 i Värmland. Föräldrarna, som båda äro döda, voro egendomsägaren Hj. Bölling (halfbroder till Nordpolsfararen Nansen) och hans maka i första giftet, Maria Wiel. Sin uppfostran erhöll Bölling vid Karlstads läroverk, och efter afslutade studier ägnade han sig åt den militära banan, på hvilken han avancerade till löjtnant vid Jönköpings regemente. Det var under tjänstgöringstiden vid regementet, som Guds Ande började verka på hans hjärta. Så fogade sig händelserna, att han under sin fritid tog plats som informator hos den nu aflidne, varmhjärtade kapten O. von Malmborg på Öringe och där, vid jultiden 1898 fann han, hvad hans hjärta trånade efter, frid med Gud och visshet om evigt lif. Han brukade ofta omtala, huru hans små elever brukade bedja Jesus »frälsa löjtnanten», och det var nog med tanken härpå, som han vid sin afskiljning till missionskallet, då han bad om Guds församlings förböner, kunde säga: »Jag är själf ett svar på bön.»

»Från denna tid», berättar han, »kände jag ock behofvet att äfven för andra påpeka och framhålla frälsningens väg, som jag själf funnit. Så väl på mötesplatsen som ock under min vistelse i norra Småland mellan vapenöfningarna har det varit mig en glädje att få deltaga i arbetet för Herren. Att det skett i all enkelhet och mången gång med fruktan och bäfvan men ock med glädje och förvissning, måste jag erkänna, men Guds nåd har varit stor, ty han har rikligen och uppenbarligen välsignat det, sitt namn till pris. Det har, allt sedan Herren fick hand om mitt hjärta, om jag vågar kalla det så, varit min innerligaste bön till honom, att han ville använda mig för sin rikssak. Jag fick snart förvissning i mitt hjärta därom, ehuru jag ännu ej hade klart för mig på hvad sätt. Mina tankar hade ofta vandrat ut till hedningarne men utan något bestämdt mål.»

På underliga vägar ledde Herren honom att på ett år antaga sekreterarebefattningen vid K. F. U. M. i Göteborg. Min egen bekantskap med Jakob Bölling daterar sig från ett tre dagars besök i Göteborg, januari 1901. Vi hade oförgätliga dagar tillsammans. Jag minnes ännu, hvilket intryck det gjorde på mig, då officeren, K. F. U. M.- sekreteraren, gick och bar kappsäcken åt kinamissionären. Vår bekantskap odlades. På Skillingaryd möttes vi därnäst. Han fröjdades öfver att Guds ord predikades för soldaterna.

Nästa gång, vi sågo hvarandra, var han missionärskandidat för Kina. Kristi Himmelsfärdsdag 1902 afskildes han för missionskallet, och den 7:de oktober samma år ankom han till Kina.

---

* Ehuru vi redan haft en kort teckning af broder Bölling, införa vi följande minnesruna, då den gifver oss en god bild af vår hemgångne broder, sådan som syskonen på fältet hade lärt känna honom.

I september 1904 ingick han äktenskap med sin ungdomsvän fröken Inez Berzelius, dotter till domänintendenten Jakob Berzelius och hans maka, född Thalin. Under den första tiden af Böllings vistelse i Kina var det vår förmån att få hafva honom i vårt hem, och lärde jag under den tiden ännu närmare känna halten af hans gudsfruktan. Jag förvånades många gånger öfver hans djupa insikt i Guds ord, då han ju var en jämförelsevis ung kristen, som ock törhända före sin omvändelse ej mycket studerat sin bibel.

Jakob Bölling var en tänkande man. Hans gåfvor, det upptäckte vi snart, voro öfvervägande att uppbygga de troende och föra dem in uti ordet. Och det gjorde han gärna och med framgång, både hvad utländingar och kineser beträffar.

I augusti förlidet år förflyttades syskonen Bölling till Hoiangs missionsstation, och hade de just hunnit komma i ordning där, då hembudet kom. Var detsamma oväntadt? Kanske, kanske ej! Hans efterlämnade maka omtalar, hurusom de under hela jultiden nästan alltid sjungit hemlandssånger s.s: »Ur djupet af mitt hjärta, en stad jag högt åtrår». »Jag vill gå, jag vill gå, när jag hembud får» o. s. v. Och tvenne dagar före sin sjukdom sade han till en vän: »Tror du jag finge gå hem, om Jesus komme nu?» på hvilken fråga han själf afgaf svar: »Jo, jag får det för Lammets blods skull.»

Efter att en längre tid hafva lidit af tryck öfver hjässan och klagat öfver yrsel blef han helt plötsligt illamående den 3:dje januari, strax efter frukosten. Ett slaganfall hade inträffat, som nästan helt och hållet beröfvade honom hans talförmåga och förorsakade förlamning i vänstra sidan. Hans lidanden voro svåra. Likt Sakarias »äskade han en tafla» att teckna på, men då han, som förut ägt en så vacker handstil, nu fann sig ur stånd att sköta pennan, grät han!

Ehuru han ej kunde finna uttryck för sina tankar, följde han dock med intresse, hvad som tilldrog sig rundt omkring honom, och ville ständigt hafva sin älskade maka vid sin sida.

Så inträffade något oförutsedt. Uppror utbröt i Tungchowfu, beläget endast två dagsresor från Hoiang. På ett par timmar förstördes all lösegendom och en stor del af missionens båda hus invändigt. Skulle upproret sprida sig till Hoiang? Troligen. Hvad var att göra? »Bedjen, att eder flykt icke må ske om vintern.» Mera än förut förstod man nu innebörden af en sådan uppmaning. Det som först syntes omöjligt måste nu företagas. Med en döende man och två små barn, åtföljda af några af syskonen företogs resan öfver Gula floden in uti Shansi, och på tredje dagen, en torsdagseftermiddag, uppnåddes lyckligt Yuncheng. Ehuru resan ej bekommit den sjuke illa, nalkades slutet allt mer.

Dödskampen var långvarig men i det sista plågfri, och den 19:de januari kl. 3.45 på morgonen slocknade lifslågan. Aftonen förut, då vi alla voro samlade kring hans dödsläger för att af Herren utbedja åt honom en lätt öfvergång, utropade han flera gånger med hög röst, sedan vi slutat bedja: »Amen, amen, amen.» Dessa och »Mamma» voro hans sista ord på jorden.

Det föll en gång på min lott att i faders ställe lägga brudens hand i brudgummens. Nu fick jag hålla bådas förenade händer emellan mina, då »Brudgummen» kom. Underligt ter sig ofta människolifvet.

Jakob, vår vän, sofver. Ett fridfullt drag hvilar öfver de af dödens furste stämplade anletsdragen. På väggen öfver kistan hänger en af honom själf målad text: »Min Fader och eder Fader.» Lifvets furste talar till oss genom densamma. Liten Inga och lille Gerhard fatta ej ännu sin moders sorg, men ensam står hon ej uti densamma.

Alla, som lärde känna Jakob Bölling, funno i honom den allvarlige kristne mannen, den trofaste vännen och den vid de sina och sitt hem med innerligaste kärlek fästade maken och fadern.

Svårt hade missionen att undvara honom. Han behöfdes så väl.

Hvem vill snart fylla tomrummet?

»Ja, Fader, ty så hafver varit behagligt för dig.»

August Berg.

Axplock från Tungchow-fu

af *Hugo Linder*

Ueinan den 14 dec. 1906.

I

Det är nu rätt länge sedan Sinims Land haft något meddelande från mig om verksamheten i detta distrikt. Arbetsbördan synes bli allt större, ju längre det lider, och jag måste tyvärr räkna mig bland dem, som finna det svårt att kunna samtidigt både arbeta och skrifva.

Då jag emellertid nu kommit »ut på landet» ifrån stationsbestyren, är det mig en glädje få sitta ned och berätta för eder något om senare tidens händelser på vårt fält.

I slutet af oktober hade vi i Tungchowfu vårt höstmöte, som var gemensamt för alla församlingarna i distriktet. Beröfvade våra två medarbetare, fröken Eriksson och N. Högman, som lågo sjuka i Yuncheng, var det ej underligt, att min hustru och jag, trötta som vi voro efter åtskilliga bestyr, motsågo mötet med icke ringa bäfvan. Våra ögon stodo dock till Herren, och han gjorde utöfver allt, vida mer, än vi begärde och tänkte. Bl. a. kom hr R. Bergling som en oväntad hjälp. De infödda predikanterna, som kommo in ifrån utstationerna, voro äfven så glada och varma, att det ingaf oss mod och hopp. Herren var ibland oss på ett kännbart sätt. På sista aftonen hade vi ett riktigt väckelsemöte. Jag kände mig manad att kraftigt uppmana dem, som en tid trott på Kristus, att den aftonen helt taga ut steget för att i allt följa honom, Sedan sjöngo vi en sång, hvars slutord lydde:

»Han har afplanat min skuld
Och gjort mig fri.»

Jag sade sedan: »Det skulle glädja mig mycket, om de, som veta med sig, att Kristus afplanat deras syndaskuld, ville gifva det tillkänna, så att vi må få se det.» Bland dem, som räckte upp handen, var en ung lärare, som endast några gånger hört evangelium. Då jag ungefär en vecka förut tagit skolgossarna med mig ut i staden för att sjunga och bjuda till söndagsmötena, var denne lärare — han heter Tan — en af de mest intresserade åhörarne. Då han dagen därpå kom till mötet och in-

lät sig i dispyt med våra evangelister, blef han af de skäl, de framlade, så öfverbevisad, att han ingenting kunde svara. Han hade för 7 år sedan sökt vinna frid genom att aflägga vegetarianskt löfte och genom att predika morallära, mest hämtad från buddismen. Då detta icke förde till målet, öfvergaf han denna väg. Nu hade Tan varit med under mötet, och jag hade icke kunnat undgå att märka, huru hans drag förändrats under predikan. När han nu räckte upp sin hand, frågade jag honom: »Hur är det, herr Tan, är ni viss på, att er syndaskuld är borttagen?» »Nej, min syndaskuld är ännu kvar, min syndaskuld är kvar», svarade han. Han hade missförstått min fråga. Dock fröjdade det mitt hjärta att höra en Konfucii lärjunge öppet afgifva en sådan bekännelse, helst som han på min fråga tillade, att det nu var hans afsikt att förtrösta på Jesus för att blifva bördan kvitt. Vid mötets slut var Tan bland dem, som läto anteckna sig såsom »forskare i läran». Han har sedan fått lida mycket i sitt hem. Då han icke ville bränna rökelse vid moderns graf på den hundrade dagen efter hennes död, måste han för att undkomma släktingarnas ilska lämna hemmet. Och från annat håll ha vinkar gifvits, att han vid årets slut troligen förlorar sina bäst betalande elever. Numer vittnar han både ensam och tillsammans med våra evangelister och skollärare om Herren ute på gatorna. Folket säger, att han har blifvit tokig. Kao sade en dag till min hustru, att denne mans omvändelse är ett riktigt under. Bedjen, syskon, att han må förblifva trogen!

Brefafdelningen

Kära missionsvänner!

Jag skulle gärna önska att kunna skrifva till hvar och en, som också i år sändt mig julgåfvor. Men till följd af mycket arbete hinner jag ej utan ber att genom vårt organ S. L. få framföra mitt hjärtliga tack till eder alla.

»Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.»

I Herren

E. Ossian Beinhoff.

* * *

Från Ishi.

Den 22 okt. lämnade vi Ishi på väg till Singan, den stora staden i Shensi. Min hustru och jag samt vår lille Olle utgjorde ressällskapet. Egentliga orsaken till resan var just lille Olle. Han är döpt till Henning Olof, men i hvardagslag är han bara Olle — »mors lille Olle». På kinesiska heter han U-lo (utt. O-lå), hvilket betyder det *femte glädjeämnet.* Han är den femte i ordningen af de barn, Gud gifvit, och ett glädjeämne har han varit från sin födelse trots de många skröpligheter, han haft att dragas med.

Det var nu hans lytta fot, som gjorde, att vi måste företaga denna resa. Lytet — s. k. klumpfot — skulle kunna hjälpas med operation, så hade doktorn sagt, därför måste vi fara till närmaste doktor, en resa på minst 6 dagar. Det var med tunga hjärtan, vi gjorde oss i ordning härför, ty utom tanken på den långa resan och de just nu särdeles svåra vägarne kändes det svårt att lämna stationen under den bästa arbetstiden. Dessutom hade vi i utsikt att till hemresan bli utsatta för vinterkölden, ty vi måste bereda oss på att stanna i Singan minst en månad. Den ende, som var vid godt mod, var Olle, ty han förstod den stora konsten »att ingen omsorg hafva».

Resan blef svårare, än vi trott. I st. f. 6 dagar, som vi beräknat, blef det 8. På flere platser fastnade vi i lergropar och måste därvid öfva vårt tålamod i timmar, innan vi kommo loss. Vår stackars körkarl hade att plumsa i midt i lervällingen, ibland utan att hinna få af sig hvarken skor eller strumpor. Olle skrek af rädsla, och vi suckade innerligt till Gud vid hvarje sådan grop samt tackade lika uppriktigt hvarje gång vi kommit lyckligt öfver. Fram kommo vi dock till slut. Vi fingo då höra, att vägarne *hade varit* värre. Ett sällskap missionärer hade fastnat i en lergrop, ur hvilken det visat sig omöjligt att få upp kärran. De måste krafla sig ur och söka sig bostad i ett uselt värdshus i närheten. Här fingo de ligga och vänta i 10, *säger 10,* dagar, innan det lyckades dem att få upp kärran, så att de kunde fortsätta färden. Vägarne i Kina äro efter långvarigt regnande något för oinvigda otänkbart. På ett ställe, där vi togo af från den ännu mångenstädes ofarbara, stora vägen, såg jag i den halftorkade gyttjan delar af ett mulåsneskelett. Den historia, detta förtäljde, var tydlig nog: det arma djuret, pådrifvet af den obarmhärtiga piskan och nedtyngdt af de tunga kärrskalmarne, hade nedsjunkit i gyttjan; bröstet hade sammansnörts af bogremmen, och så hade det arma djuret dragit sin sista suck — befrielsens suck. Ägaren hade gjort sig till godo så mycket af kroppen, som han själf kunnat förtära, eller som han hoppades få sälja; resten hade blifvit roffåglars, vargars och hundars byte. —

Den snälle dr. Jenkins mottog oss mycket vänligt. Efter några dagar var han färdig för operationen. Under 20 minuters tid var lille Olle kloroformerad, och så var allt klart: senorna i foten och hälen afskurna, foten vriden rätt och insatt i en härför särskildt gjord ställning. Efter 6 dagar voro såren läkta. Lilla Olle fick ligga till sängs ytterligare 14 dagar.

Som vi skulle hålla våra höstmöten med församlingarne i Ishi distrikt, måste jag nu lämna den lille patienten och hans mor samt återvända till min station. Vår trogne He-rï (= »Svarten») skulle dock stanna kvar och vara Annas stöd och Olles hjälp. He-rï är icke någon hund eller häst, fastän namnet kan antyda något sådant, utan en pojke eller rättare ung man. Han är mycket snäll och tjänstvillig och kan göra litet af hvarje, både laga mat och se efter barnen. Men när något synes honom tråkigt, då strejkar han — i sitt hjärta. Han får då en så underlig, tölpig min, och hans tal blir då så kort, kommer stötvis, i grymtningar och brumningar. Om detta härrör från någon hemlig socialism eller ej, veta vi icke, men när hans matmor får se den där minen och hör det där besynnerliga talet, säger hon: »He-rï, bort med det där, annars komma vi icke öfverens!» Och se, då lyser solen fram igen, och maskineriet arbetar tillfredsställande.

På min hemresa hade jag sällskap med Rikard Andersson, som äfven varit till Singan för att rådfråga läkare för sina ögon. Det var ett kärt ressällskap, och en rolig resa hade vi. Gula floden, som alltid är en mycket allvarsam faktor att taga med i räkningen, var denna gång lätt att passera. Men dagen förut hade en färja gått öfver, hvilken ännu stod kvar vid andra stranden utan att ha lastat af vagnarne. Marken var för sank. För att undgå samma öde måste vi följa med strömmen flere kilometer nedåt floden, innan vi ändtligen funno en högre punkt, där vi kunde landa. —

Vårt möte i Ishi började på lördagskvällen den 1 dec., dagen efter min hemkomst. Som inledning till detsamma läste vi 1 Kor. 1: 30. Detta lyder sålunda enligt den kinesiska öfversättningen: »Af Gud är det, att I ären förenade med och tillhöra Kristus Jesus. Jesus är af Gud utgifven, att vi från honom må få visdom, rättfärdiggörelse (eg. *rättfärdighetsförklarande)* och förlossning». »Af Gud är det». Hvad betyder detta? Jo, detsamma som Herren Jesus säger i Joh. 6: 37: »Allt hvad min Fader *gifver* mig, det kommer till mig! Sonen är den af Fadern tillsatte medlaren mellan Gud och människor, han tager emot alla, som komma till honom, och föreställer dem för sin Fader. Hvar och en, som sålunda lyder Guds vilja och tror på Jesus, han blir af Fadern förklarad rättfärdig, förklarad utan synd och fri från dom och straff. Efter denna rättfärdighetsförklaring kommer dock kraftvet på en lefvernets rättfärdighet. Detta kallas i texten för *helgelse*. Äfven detta kommer från Herren Jesus, det kan icke inläras, det är en *kraft*, som gifves af Herren. Tänk, huru enkelt det är att bli frälst och att bli en ny människa! —

Det kändes godt att tala. Ordet tycktes mottagas. Äfven de om kvällarna så sömniga skolpiltarne sutto nu med vidöppna ögon och lyssnade uppmärksamt. Det bönemöte, som följde på läsningen af Guds ord, var ock sådant, som man gärna önskar såsom inledning till en konferens. Alla bådo kort och rakt på sak om välsignelse under mötet, och bönerna buro färg af det ord, som nyss lästs. August Berg var hos oss och hjälpte oss under mötet, som fortgick under söndagen och måndagen. Några kinesiska bröder deltogo äfven i utdelandet af Herrens ord. Det blef ett mycket godt möte.

Veckan därpå samlades vi i Peichuang. Hit kunde August Berg icke komma, men vi hade hjälp af diakonen i församlingen samt af evangelisten Liu Jang tsai, som under senaste halfåret förestått en opieasyl där i närheten. Äfven här hade vi goda sammankomster. Det var dock en sak, som gjorde oss rätt ledsna, och det var, att vännerna voro så tröga att gifva till Herrens verk. Icke ens utgifterna för mötet betäcktes af hvad som inkommit. Församlingen häftar i skuld för sitt kapell, en skuld på ett par hundra kronor, och på denna skuld hafva de troende på platsen ännu icke under dessa 3 år gjort någon afbetalning. Fastän de äro fattiga, är det dock icke enbar oförmåga, som är orsaken till att intet gjorts för skuldens gäldande. Bedjen, att de kära syskonen må vakna upp öfver sin plikt i detta stycke! Flere forskare hafva på senare tid slutit sig till den sabbats- och gudstjänstfirande skaran. Vi hoppas vid vårmötet kunna döpa några af dessa. Bedjen för dem! De behöfva våra förböner mer än vi vanligen tänka.

Efter hemkomsten från mötet i Peichuang, reste jag ut för att hämta Rut och Bengt, som under vår bortovaro varit utplanterade hos våra syskon i Haichow och Yuncheng. Rut hade nu gjort sina första erfarenheter på skolbänken: Hilma Tjäder hade, jämte att hon varit en mor för henne, äfven börjat läsa med henne och med Edla Bergling. Den 13 dec. åhörde jag »examen» med dessa båda sexåringar samt med »store bror», Karl Tjäder. Sedan fortsatte Rut och jag till Yuncheng för att hämta Bengt. Han hade hos August och Augusta Berg funnit hem och hjärtan och funnit sig så väl vid detta ombyte. Må Herren rikligen löna, hvad som gjorts för våra små under den tid de varit tillfälligt fader- och moderlösa!

Och så en vacker dag, midt under julstöket — eller, då det borde ha varit julstök, om mor varit hemma — kommer lille Olle helt hastigt inhoppande på gården. Det var förstås He-ri med Olle på armen, som gjorde hoppet, ja, många hopp, ty äfven han var nu glad att vara hemma. Olle var så kry. Ett enkelt bandage för att hjälpa foten att växa rätt är allt, som nu behöfs. Han rör den opererade foten lika ledigt som den andra, och allt lofvar de bästa resultat för framtiden. Herren vare tack för hans underbara nåd!

Och nu, när jag skrifver detta, har julen redan gått förbi.

Alla de kära julklapparna från Sverige ha synats — ja, delvis kommit till användning.

Det är feber, när paketen öppnas, och man har svårt att ge sig tid att ordentligt taga af snörena och sprätta upp omslagen. Må Herren rikligen välsigna hvarje gifvare! Det tyckes, som våra vänner mer och mer lärde sig tänka på våra *behof*, ty det är bara goda och nyttiga saker, som komma i jullådorna. Viljen I äfven tänka mycket på våra högre behof, älskade vänner? *Bedjen för oss!* Det är för stilla och tyst här i dalen; vi behöfva ett gny ibland benen. Vi behöfva Andens susning. Vi behöfva hunger efter Guds ord, och vi behöfva *skaffare*, som mätta de hungrande.

I Herren, Eder ringe
Axel Hahne.

Privata gåfvor till syskonen i Tungchowfu,

som vid upproret förlorade sina tillhörigheter:

	Kr.
I. F. till Linders	100
» » » N. Högman	100
» » » Anna Eriksson	100
S. S. » » »	20
E. D., Gbg till Anna Eriksson	100
» » » » instrument åt H. Linder	100
H. L., Broby till H. Linder	25
H. B., Malmö » syskonen i Tungchowfu	15
Fr. vänner i Kinne och Wedum till syskonen i Tungchowfu	28
Fr. vänner i Lidköping till Linders och Anna Eriksson	65
A. A., Hålland till missionärerna i Tungchowfu	10
S:a kr.	663

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.

12. Årg. 15 April 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 4459. Allm. Brunkeb. 1735.

Vy af Kuling.

Innehåll:

Lagar för sådd och skörd. — »Gud verkar, som han vill.» — Skuggor och dagrar. — Brefafdelningen. — »Axplock från Tungchow-fu.» — Tack — Redovisning

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Lagar för sådd och skörd.

Af *J. Stuart Holden.*

Herren Jesus gifver oss under liknelsens form många lärdomar angående sådden af den goda säden, »som är Guds ord», och af hvilken sådd vi i tron vänta en skörd af själar till hans förhärligande. Det bör vara alldeles klart för dem, som äro upptagna af arbete i vingården, att det gifves bestämda lagar, som afgöra arten och rikedomen af hvarje skörd. För dem, hvilkas förnämsta önskan det är att af sitt arbete erhålla den största möjliga välsignelse af Gud, är det viktigt att omsorgsfullt studera dessa lagar för att därigenom uppnå de bästa möjliga resultat, sådana, hvarigenom Herrens makt uppenbaras för världen och hans namn blir mer och mer förhärligadt.

Om vi utgå från orden i Mark. 4: 14, att »säden är Guds ord», måste vi att börja med noga ihågkomma, att detta ord ständigt skall gifvas såningsmannen af Herren själf (2 Kor. 9: 10). Det är *en* sak att tala och predika sådant, som endast är ett eko eller minne af en i flydda tider gjord erfarenhet eller en gammal kunskap om någon Guds sanning, och en helt annan sak att ständigt stå i förbindelse med honom, som »gifver säd åt såningsmannen», »som gifver oss allt rikligt till utdelning». Ingenting är af större vikt, än att vi icke misstaga oss just med afseende på detta. Det är hvarje såningsmans första och förnämsta plikt att dag för dag söka uppfyllelsen af Herrens löfte i fråga om att erhålla just den säd, som bör utsås på den teg af åkerfältet, där han blifvit satt att arbeta. Om vi icke lefva i detta ständiga umgänge med skördens Herre, skola vi totalt misslyckas trots all den erfarenhet, kraft och driftighet, som vi kunna insätta i arbetet. Det andliga sådet kan icke ske efter vissa regler, uppställda för alla, ty hvad som gror och bär frukt i ett slags jordmån, dör i en annan. Häraf nödvändigheten att från Herren själf erhålla det rätta utsädet.

Därnäst måste vi ihågkomma, att den säd, som sås, måste sås »i Anden». Ty »den som sår i Anden, han skall af Anden skörda evigt lif» (Gal. 6: 8). Den djupa betydelsen af detta är, att allt vårt sående måste ske i tron på Andens befruktande kraft. Ty hvarje sädeskorn i och för sig är blott en outvecklad möjlighet, något, som för sin utveckling fordrar en lämplig jordmån samt upptagande uti sig af en från andra element kommande lifskraft. Så är det också med Guds ord. Endast genom Anden kunna dess dolda krafter sättas i verksamhet. Alldeles som Hesekiel i den där dalen, fylld med döda ben, måste »profetera till Anden», för att de döda benen skulle få lif, så måste vi »så i Anden», ty endast han kan frambringa lif i de sädeskorn, vi så ut i världen.

Den andliga skörden står vidare alltid i ett direkt förhållande till den andliga sådden. »Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt, och den som sår med välsignelse, han skall ock skörda med välsignelse» (2 Kor. 9: 6). Det finnes arbetare både hemma och borta, som veta mycket litet om glädjen af att få skörda, därför att de sått så sparsamt. Vilja vi förvissa oss om en riklig frukt för vår Guds räkning, måste vi se till, att vi så ut rikligt af den säd, som Herren själf så frikostigt vill tilldela oss. Att detta är nödvändigt, är dock icke lika klart för alla. Vi uppmanas emellertid direkt till ett flitigt sående genom Predikarens ord: »Så ut din säd om morgonen och låt din hand ej hvila om aftonen, ty du vet icke, hvilketdera lyckas bäst, och om båda sätten äro lika goda» (Pred. 11: 6). Det är den, som betraktar evangelium icke blott såsom en *skatt* utan som ett sig anförtrodt *pund* och sig själf icke blott såsom en *tjänare* utan äfven som en *förvaltare*, och som på grund häraf ständigt söker förmera det honom ombetrodda godset, som kommer att inbärga en rik skörd.

Sådendet måste vidare pågå under den därtill lämpliga årstiden utan hänsyn till, som det kan tyckas, ogynnsamma yttre omständigheter. »Den som aktar på väder, han får icke så, och den som ser på molnen, han får icke skörda» (Pred. 11: 4). Huru ofta hafva icke Guds riksarbetare fått erfara, att mycket af den säd, som de sått i den mest ogynnsamma jordmån och under, som det tyckts, så godt som inga förhoppningar alls, efteråt visat sig hafva burit den rikaste frukt! Hvar och en af oss känner till frestelsen att betrakta stundens förhållanden som de svåraste och mest ogynnsamma för ett utsående af evangelium. Och den, som i betraktande af dessa förhållanden tvärt emot sin Herres uttryckliga befallning samt ansikte mot ansikte med världens stora behof håller tillbaka sin hand, han förlorar gyllne tillfällen — som aldrig komma åter.

Ett mycket slående och betydelsefullt förordnande, gjordt i det Gamla Testamentet med afseende på besåningen af landet, måste vi i fråga om den andliga sådden lägga på våra hjärtan: »Din åker», heter det, »skall du icke beså med blandad säd (3 Mos. 19: 19). Meningen ligger helt klar: att innehållet af vårt budskap skall vara rent. Det måste vara *Guds* ord, som vi så ut i människors hjärtan, om det skall blifva frukt till evigt lif. Blott och bart filosofiska spekulationer, mänsklig visdom, mänskliga tankar och uppfattningar om Gud, huru sköna och väl utsagda de än kunna vara, frambringa intet annat än törnen och tistlar. Beskaffenheten af utsädet är lika väl som mängden däraf en bestämmande faktor vid den kommande skörden, och det gäller för oss alla att i detta stycke hafva visshet, så att vi icke genom att beså vår åker med »blandsäd» omöjliggöra en skörd, som blir till vår Guds förhärligande.

Vidare måste vi komma ihåg, att ett verkligt sående ofta nog sker »under tårar» (Ps. 126: 5). Våra dagars såningsmän hafva att gå samma väg som vår Frälsare och hans första efterföljare. Själfva deras arbete gör dem delaktiga i Kristi lidanden. Men just åt sådana är ett underbart löfte gifvet om glädjeskörd, ty »de, som med tårar så, skola med *glädje* skörda». Hvem är väl ibland oss, som icke förstår betydelsen af dessa ord?

Motstånd, missförstånd, ensamhet, förluster och först och sist ett kärlekslöst mottagande komma ofta såningsmannens hjärta att nära nog brista. Men just då står han i den allra närmaste gemenskapen med sin Herre och Mästare, med honom, den store Såningsmannen, som icke blott sådde sitt ord utan sitt eget lif såsom »ett hvetekorn» i jorden för att erhålla en skörd, af hvilken vi själfva utgöra en liten del. Denna delaktighet med Kristus genom ett sående under tårar är en underpant på den glädje, som vi skola få dela med honom på den dag, när »både den som sår och den som skördar tillsammans skola glädjas» (Joh. 4: 36). Det är han, som skall skörda allt, hvad vi hafva sått. I sin kärlek nekar han oss ofta att binda de kärfvar, vi skördat. Men han, som har reda på hvarje såningsmans trohet och den möda, han nedlagt i arbetet, skall ock en gång löna honom för allt, som gjort arbetet tungt och framlockat de bittra tårar, med hvilka han vattnat utsädet. Härligheten i skördeglädjen och *hans* välbehag, som i oss ser »lönen, för att hans själ har arbetat», skall mer än uppväga lidandet och mödorna under såningstiden. Må tanken på detta fylla oss med ny frimodighet, när det stundom förefaller oss omöjligt att fortsätta med såningsarbetet! Må vi komma ihåg, att »den glädje, som förelåg Jesus, och för hvilken han led korset och icke aktade smäleken», äfven föreligger oss samt kan hålla oss uppe, då vi gå ut på världens åkerfält med vår säppa, fylld af det gudomliga, lefvande sädet, för att från denna så ut en säd, som skall bära dels trettiofald, dels sextiofald, dels hundrafald frukt». Ja, må vi, medan arbetet pågår, »fröjda oss *i hoppet* om Guds härlighet»!

Gud verkar, som han vill.*

II.

Under det rörelsen var som kraftigast, fruktade jag ibland, att den skulle taga en orätt riktning med hysteriska, vilda utbrott, men med full sanning kan jag säga, att sådana aldrig förekommo. Vi hade hela tiden en märklig känsla af ordning midt i oordningen. Det blef aldrig någon verklig villervalla midt i den synbara villervallan. Jag kan ej finna någon bättre förklaring till detta, än att det var osynliga händer, som hela tiden höllo tyglarne. Ingen af oss försökte taga ledningen i sina händer, förrän mötena antagit en lugnare karaktär.

En gång, men endast en, försökte jag gripa in, emedan jag tyckte, att det gick för långt. En stackars kvinna af arbetsklassen tycktes alldeles hafva förlorat själfbehärskningen, och jag fruktade, att hon skulle mista förståndet. Jag vidrörde henne helt sakta och sade: »Frukta icke! Jesus skall frälsa dig». Ögonblickligen tystnade hennes rop om förbarmande, och hon blef alldeles stilla. Men det var som en dödens stillhet. Under två dygn var hon känslolös, nästan som förstenad. Jag började frukta, att mitt vidrörande hade för henne blifvit till döds. Tre aftnar senare började en annan kvinna ropa om förbarmande på samma sätt, som den förstnämnda gjort. Jag vågade ej vidare gripa in. Under det den sistnämnda kvinnan ropade, full af förtviflan för sina synders skull, började den första åter ropa. Under tre dygn vandrade sedan dessa båda i fullkomligt mörker. Jag vågade ej säga ett enda tröstande ord till dem af fruktan att därigenom kunna läka såret för tidigt och tillsäga dem frid, innan de kunde mottaga frid. På tredje aftonen upphörde denna förtviflans kamp utan något som helst åtgörande från vår sida. Båda kvinnorna kommo till frid genom detta Skriftens ord: »Herre, du har varit vred på mig, men din vrede hafver sig vändt, och du tröstar mig». Denna händelse verkade som en kraftig befallning till oss ifrån Herren: »Bort med dina händer från mitt verk!»

Pastorn, som kom hem samma vecka, var till en början mycket orolig. Han fruktade, dels att dessa oregelbundenheter skulle föra oss in i svårigheter, dels att det hela var blott ett känslosvall. Han måste dock medgifva, att han aldrig förr sett dessa människor så gripna af andliga ting. Och sedan en af församlingen, en för öfrigt mycket stadgad och pålitlig man, blifvit verkligt omvänd, började han få förtroende för rörelsen. Snart var han med hela sin själ inne i den. Äfven alla de bland sant troende, hvilka till en början stått frågande inför väckelsen, blefvo inom kort öfvertygade, att den var af Gud, samt togo sedan liflig del i arbetet.

Snart förstod också jag betydelsen af att flera bådo samtidigt. Hur skulle väl t. ex. öfver hundra varmhjärtade själar, alla ifriga att få utgjuta sina öfverfulla hjärtan inför Gud, få tillfälle därtill, om de ej finge bedja annat än en och en i sänder? Behöfva vi då verkligen vänta på hvarandra i bönen? Ja, bedja vi, för att andra skola höra vår bön, måste vi naturligtvis vänta, men bedja vi inför Gud, hvarför skola vi då vänta? Då gör det ju ingenting, hur många som bedja samtidigt. Han, som urskiljer alla de bönerop, som uppstiga till honom från alla folk, han, som hör sina barns svagaste suckar, skulle ej han samtidigt kunna höra hur många böner som helst, då vårt indiska folk är samladt till bönemöten? Vi veta detta mycket väl men handla ofta så, som hade vi alldeles glömt det. Och hvarför skulle vi låta oss störas af buller utomkring oss? Kunde vi glömma oss själfva, glömma våra grannar och endast känna oss stå inför lefvande Gud, så skulle vi aldrig störas af något. Emedan vi låtit bli att inverka på det indiska folket för att få dem att känna som vi, hafva vi aldrig funnit dem besvärade eller störda af yttre buller. Och utan någon som helst påtryckning från vår sida hafva skaror af själar böjt sig vid Jesu fötter. Sådant hafva vi fått bevittna. Må Gud bevara oss ifrån att blifva så regelrätta, att den Helige Ande flyr från våra församlingar! Stillestånd, sömnaktighet och död äro mest att frukta i fråga om Guds sak.

Med afsikt har jag underlåtit att beskrifva de mer i ögonen fallande yttringarna af det tillstånd af hänryckning, hvari många befunnit sig. Man har ofta utbredt sig i vidlyftiga beskrifningar öfver sådana företeelser vid väckelsemöten. För min del tror jag med afseende på dessa ting, att det är välbehagligt inför Gud, att man iakttager en helig tystnad. I Apg. 2 k. få vi ej veta, hvad det egentligen var, som kom folket att säga om dem, som blifvit uppfyllda med Anden: »Dessa äro druckna af sött vin».

* Af fröken Amy Wilson Carmichael (Eng. kyrkans mission, Indien).

Österns folk gifva uttryck åt sina känslor på ett helt annat sätt än vi, men huru deras glädje än tager sig uttryck, hur kärlet än må se ut, då det nya vinet plötsligt fyller det, hur än en plötslig och kraftig erfarenhet af syndens och helvetets, Getsemanes och Golgatas verkligheter inverkat på det själens omhölje, vi kalla kropp, bäst är att ej fästa sig vid de yttre företeelserna, de äro ej det väsentliga. Ju mindre vi tala om sådant, dess bättre, på det att ej köttets nyfikenhet må komma in och Anden sörjande gå bort.

Alla äro ense därom, att hvarhelst de nyfödda själarna blifvit omhändertagna, hafva frukterna visat sig varaktiga. Några af de mest synbara resultaten på vår trakt äro: Innerligare kärlek till Jesus, ett djupare medvetande af synd, större villighet att med glädje förrätta vanliga sysslor, mer allvar i bönen och mer rum för Guds kraft i lifvet. De, som känna Indiens folk, veta, att allt, som väcker deras syndakänsla och kommer dem att gladt och troget utföra sina sysslor, är höjdt öfver alla misstankar. Därför må vi låta våra farhågor fara. När dessa själar, som vi älska så högt, frälsas med en så härlig frälsning, böra vi lämna våra egna meningar om hur Gud bör verka. Han, som uppenbarar sig på så olika sätt, verkar såväl i stormen som i det stilla vädret. Därför må det vara nog för oss, blott vi veta, att det är *han*, som verkar.

Skuggor och dagrar.

»Du död, hvar är din udd!»

Efter ankomsten till Tungchowfu den 18 aug. blef min första uppgift att jordfästa den gamle käre, originelle, för S. L:s läsare bekante församlingsmedlemmen Ma. Hans slut var ett mäktigt vittnesbörd om seger äfven i dödsstunden, och månget hjärta därute i den ensliga, fattiga lilla landsbyn öppnades nog härigenom liksom på glänt för Lifvets Furste. Men fienden sådde ock sitt ogräs, och snart hette det, att utländingen kommit och tagit ut hjärta och ögon för att af dem bereda medicin.

Högtidsglädje

väntade sedan i Yuncheng. Från hela vårt fält samlades där en segerfirande skara såväl infödda medhjälpare som missionärer. Huru rörande var det icke att se alla dessa frälsta hedningar, af hvilka icke så få gått till fots 15 à 20 svenska mil i regn och på dåliga vägar för att få vara med! Men de blefvo ej olönta. Gud välsignade rikligen sin lilla hjord.

»Afsides.»

Vi behöfva tagas undan ibland. »Allt, hvad Herren gör, är rätt, allt är gjordt i trofasthet.» Ja, Herren vare pris äfven för den tiden, då det behagade honom att efter konferensen låta mig genomgå en allvarlig dysenteriattack! Genom syskonens kärlek och sin egen hugsvalelse förvandlade Herren alldeles mitt läger.

»Såsom döende, och se vi lefva».

Fullt återställd nådde jag efter 6 dagars mödosam resa lyckligt Tungchowfu. Under den tid, som sedan återstod före jul, besökte jag alla Tungchowfu utstationer samt staden Henhsiang i n. v. Honan. En blick på den lilla kartan på S. L:s titelblad ger en föreställning om distriktets storlek men ej så om dess stora folkmängd. Städerna Tungkwan, Huachow och Ueinan ligga alla utmed stora vägen från Peking till Sianfu, och på alla dessa platser erbjuda sig de ypperligaste tillfällen att förkunna evangelium i de missionen tillhöriga samlingslokalerna. Förutom i prefekturstaden, i hvilken vi bo, finnas nu ock predikolokaler i köpingarne Hsiao-I och Jongfeng. På dessa 6 platser är verksamheten organiserad och firas regelbundna söndagsgudstjänster. Gåfvorna i församlingen äro på ett synnerligen förtjänstfullt sätt tillvaratagna och satta i verksamhet. Hvad som nu behöfves, är den Helige Andes eld öfver oss och de troende, att vi alla må bli lika eldbränder, och att Herrens namn genom församlingen må varda äradt.

Rundt omkring oss råder ännu nästan idel mörker. Flera städer jämte en massa köpingar och byar, för hvilka vi bära ansvaret, befinna sig i saknad af evangelii ljus. Kasta vi blicken öfver gränsen in i n. v. Honan-distriktet, så se vi idel hedendom och mörker. Och kommer ej förstärkning, så ha vi icke utsikt att på ett mer verksamt och bestående sätt kunna höja korsets fana där, ehuru detta distrikt är S. M. K. tilldeladt som fält. Alla krafter, som nu finnas, behöfvas för att draga den redan tunga fångsten i land. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin myckna skörd!»

Julhögtiden

inbjöds jag af herr och fru Bölling att fira i deras fridfulla hem tillsammans med min trolofvade. Huru skönt var det ej att efter en tids »ätande af bitterhet», som kineserna uttrycka sig, få njuta af hemlif och trefnad! Från denna högtid kvarstår som ett synnerligen skönt minne den enkla men högtidliga och på välsignelse så rika fest, som anordnats för Daggryningens flickskola och för öfriga kinesvänner. I bästa rummet samlades vi, då skymningen inbröt. Julgranen (ett cypressträd) tändes nu. Efter inledning med sång och bön talade br. Bölling med innerlig värme och kraft om den stora julgåfvan och om julens innebörd och betydelse. Sedan vidtog ett det mest näpna skådespel, man gärna kan tänka sig. Lilla Inga Bölling, $1\frac{1}{2}$ år, som på ett ovanligt intelligent sätt uppfattade sin pappas instruktioner, hämtade hastigt ett paket ur julklappshögen under julträdet, sprang därmed till sin pappa, och sedan, när han läst det påskrifna namnet, vidare till den lycklige emottagaren. Glädjen stod högt i tak. Ingen var dock lyckligare än den lilla, af hälsa och öfversvallande barnafröjd strålande, guldlockiga lilla solstrålen, som så tidigt fick lära sig gåfvandets välsignelse. Hon var ock medelpunkten för allas beundran. T. o. m. Daggryningens julklappar kommo nog litet i skuggan för tillfället. Men

glädjen skulle snart fly

från detta nyss så lyckliga hem. Några dagar senare drabbades vår käre broder Bölling af ett svårt slaganfall, som efter ytterligare några dagars svårt lidande den 19 januari ändade hans förhoppningsfulla, på bön och gudsfruktan så rika lif. Men icke blott denna pröfning skulle drabba oss. Söndagen den 6 januari nådde oss på privat väg en underrättelse om att ett

uppror flammat upp

i södra Tungchowfu-distriktet, samt att syskonen i Tungchow flytt till Shansi. För oss återstod intet annat än att anbefalla oss i Guds händer och vara stilla. Under hela veckan led vår broder oerhördt. Talförmågan var

borta, och partiell förlamning i vänstra sidan hade inträdt. Flera gånger knäböjde vi vid hans säng i tro, att stunden för hans andes frigörelse var inne. Broder Bergling och fröken Ahlman hade skyndat till vår hjälp. Emot slutet af veckan syntes smärtorna delvis minskas, och vi började tro, att sjukdomen måhända komme att bli långsam. Br. Bergling, som för tillfället hade sjukt i sitt hem, reste därför på lördags morgonen den 12:te. Den 13 kom ett nytt bud med bref från Tungchow, som berättade, att båda våra hus därstädes den 11 januari blifvit fullständigt utplundrade af en upprorisk pöbelhop, samt allt, som kunde slås sönder af inredning etc., förstörts. T. o. m. stadens styresmän hade varit i fara, och några officiella byggnader hade ock ramponerats. Hemliga uppviglare voro på väg norrut, en hade redan arresterats i Hoiang. Om några få dagar skulle turen komma äfven dit. Mandarinen hade ingen utsikt att med sina få soldater stäfja denna rörelse, om den finge fart, hvarför han helst såg, att vi reste öfver till Shansi en tid. Vi ansågo det först som omöjligt, men sedan vi helt lämnat oss och allt i Herrens hand, började vi tydligt se, hur Herren öppnade väg steg för steg och gjorde det omöjliga möjligt. Vi kunde endast

följa den hand, som ledde oss,

och efter en på Herrens hjälp rik resa nådde vi i frid Yuncheng den 17 januari på e. m. Här fick vår käre broder ett par dar senare i kretsen af sina bedjande vänner i inre och yttre frid utandas sin sista suck. Ehuru han ej kunde tala, instämde han med ett flerfaldigt »Amen» i våra böner. Några timmar senare *insomnade* han. Han mognade fort i Herrens skola härute, som vi trodde för ett ansvarsfullt kall härnere. Men vi sågo blott endels; det var för högre, fullkomlig och evig tjänst. Hans lif var anderikt, fylldt af bön, men det var ock fylldt af den längtan, som först, då vi se Herren, såsom han är, fullt tillfredsställes. Han har segrat, han har vunnit. Frid öfver hans minne!

Redan följande dag kallades jag genom bref

åter till Tungchowfu.

Efter uppgörelsen med myndigheterna, enligt hvilken vi afsade oss all ersättning, gå vi nu ibland våra sköflade hems ruiner, tackande Herren för nåden att vara kallade att »med glädje upptaga våra ägodelars sköfling». Vi längta ut i distriktet men få t. v. hålla oss stilla, slipa våra svärd och skölja våra nät.

Tungchowfu den 5 febr. 1907.

Nath. Högman.

Bref hafva anländt från bröderna Tjäder och Linder, i hvilka de skildra upproret i Tungchow och redogöra för den uppgörelse, hvartill de kommit med myndigheterna. Som förloppet vid själfva plundringen redan är kändt (se sid. 45), meddela vi här endast utdrag ur dessa bref:

Broder Tjäder skrifver: »Sedan trupper anländt från provinsens hufvudstad jämte en taotai (intendent) med fullmakt att uppgöra denna sak med missionärerna, inbjöds broder Linder af vederbörande myndigheter att återvända till Tungchow. Lördagsaftonen den 26 januari anlände han, Högman och undertecknad till staden. Vi eskorterades af 16 ryttare och 4 fotmän. Utanför stadsporten mottogos vi af borgmästarens ombud jämte en hedersvakt af 12 poliser, försedda med lyktor och vapen. Under söndagen hvilade vi samt uppbyggde oss tillsammans med de troende på vår allra heligaste tro, anropande Herren om nåd att af hjärtat kunna bedja för våra förföljare. Ämbetsmännen i staden aflade under dagen visit hos oss och beklagade den stora skada, vi lidit. Vi afböjde dock bestämdt att underhandla den dagen. Enskildt samlades vi tre under söndagen och måndagen till bibelläsning, bön och öfverläggning, ty det ansvar, som hvilade på oss för denna saks ordnande, kändes ej lätt att bära. Herrens Ande talade under dessa dagar tröstande och upplysande till våra hjärtan, och på måndagsaftonen voro vi alla efter ytterligare öfverläggning af samma mening och hade i Herrens namn fattat vårt beslut angående sakens afveckling. »Sedan jag på mina knän lofvat Gud att gifva upp alltsammans, uppfyllde en underbar frid min själ», så yttrade en af bröderna, och denna frid fyllde oss alla.

Tisdagen bjödos vi af prefekten Ing och borgmästaren Chen på middag i hsien iamen (rådhuset). Broder Linder blef illamående, och därför åkte endast Högman och jag upp till iamen vid sextiden på e. m., sedan mandarinens betjänter enligt kinesisk sed tre gånger upprepat inbjudningen.

En lysande skara i kinesiska ämbetsmannauniformer var redan samlad i stora festsalen, och vi mottogos på det förbindligaste af våra värdar, prefekten och borgmästaren samt fördes upp i högsätena. Sedan te och konfekt bjudits, öfverlämnade taotaien efter en stunds samtal ett utkast till en proklamation, hvilken var god, men till hvilken jag bad honom göra några tillägg, hvilket han villigt lofvade. Nu vidtog en utsökt middag med ett tjugutal rätter, af hvilka den första utgjordes af de delikataste svalbon. Vi fingo här ett godt tillfälle att berätta om kristendomen och utländska förhållanden och besvara en hel del frågor i sammanhang därmed.

Under måltiden gjorde vederbörande upprepade gånger förfrågningar angående storleken af den skadeersättning, vi ämnade begära, men vi hade bestämt oss för att ej meddela dem vårt beslut förrän vid det allmänna sammanträdet samma dag.

Efter middagen infunno sig enligt aftal i vårt hus borgmästaren, taotaien och befälhafvaren för ryttareskaran och vi meddelade dem våra önskningar i fyra punkter:

1. Emedan denna rörelse är riktad mot regeringen till följd af höjda skatter, och emedan mandarinen *Ch'en* trots uppriktiga försök ej lyckats afstyra upploppet samt vidare på grund af folkets stora okunnighet hafva vi efter läsning af vår heliga bok och sedan vi i bön angående denna sak inhämtat den lefvande Gudens vilja, hvilken vi tjäna, beslutat att afstå från alla anspråk på ersättning för de lidna förlusterna på vårt hus vid västra gatan samt för bohag och lösöre, tillhörande missionärerna Linder, Högman och Eriksson.

2. Missionens förhyrda hus vid södra gatan skall för värdens räkning återställas i dess ursprungliga skick.

3. Våra tjänares förluster skola godtgöras, emedan de ej äro starka nog att kunna bära dem. Summan uppgår till 180 täl.

4. Proklamationer skola med korta mellantider ständigt utfärdas både af den afdelning af utrikesdepartementet, som är förlagd i provinsens hufvudstad, och af borgmästaren, hvilka på ett enkelt språk (Kuan-Hua) förklara, att vi, utländingar, hafva intet att göra vare sig med de höjda skatterna, järnvägsbyggandet eller den nya skolstadgan, samt att enda afsikten med vår vistelse i Kina är predikande af evangelium. Äfven böra i dessa proklamationer uttryck sådana som dessa: »ändren edert sinne, förnyens och tillbedjen en enda Gud» förekomma för att särskilja kristendomen från buddismen.

Samtliga dessa punkter antogos med glädje. Emedan vederbörande helt säkert väntat sig att få utbetala några tusen täl i skadeersättning, blefvo de ej litet öfverraskade, tackade och berömde oss af alla krafter. De skulle, sade de, »uppresa en minnessten eller hänga upp en skylt till vår ära, och vårt goda uppsåt och förlåtande sinnelag mot de okunniga skulle bekantgöras öfver hela provinsen, ja, öfver hela Kina. Folket, förklarades vidare, skulle helt visst känna sig djupt tacksamt, och många skulle tro den lära, vi predikade etc. etc.» Att detta sistnämnda må ske, är vår bön och vårt hopp till Gud. — — —

Det har varit vemodigt att dessa dagar gå liksom bland högar af ruiner. Hela huset — hvilket varit synnerligen väl byggdt — »ser ut som ett enda stort hål.» Endast tegelmurarna, pelarna och taken äro kvar. Vår Gud, som råder öfver allt, har här tillåtit fienden att rasa, men Kristi kyrka skall till sist afgå segrande ur striden. Öfver spillrorna och öfver martyrernas grafvar går evangelii segertåg oemotståndligt fram genom tiden.

Häromdagen hittade någon ett bibelspråk, som vi sedan upphängt på väggen i matsalen. Säkert har Herren härigenom just dessa dagar velat stärka sina tjänares »svaga händer och maktlösa knän». Orden lyda: »Han har själf sagt: Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin öfvergifva dig.» Ebr. 13: 5.

Tungchowfu den 31 januari 1907.

Eder i striden
Henrik Tjäder.

* * *

Ur br. Linders bref anföra vi följande:

Vi känna oss glada öfver att hafva fått lida för Herrens skull och tro, att han skall förse alla behof för både oss och missionen. Vi längta få se, att vårt handlingssätt skall öppna många dörrar för evangelium och vidga de gamla. Redan talas det godt om oss öfverallt här i staden. Ej underligt, då vi hade i vår makt t. o. m. att begära straff för mandarinen, som onekligen begått en stor blunder, frånsedt att han icke var situationen vuxen.

Kritik bli vi nog utsatta för från mer än ett håll; vi äro dock öfvertygade, att framtiden skall rättfärdiga vårt handlingssätt. Herren vet, att vi endast haft i sikte hans saks framgång.

Förlusterna för missionen och den enskilde äro icke ringa. Hvad missionens vidkommande angår, så har först och främst vårt hus förlorat omkr. 3,000 kr. i värde.

Sedan kommer apoteket, hvars medicinförråd och instrument så godt som totalt förstörts. Största delen af förrådet i Shansi, (mitt gamla apotek) var just hitflyttadt, och jag hade dagen före flykten fått allt i ordning. Medicinsk verksamhet i denna trakt är till stor hjälp för vårt arbete, hvilket vi också flera gånger fingo höra af dem, som kommo för att visa sitt deltagande. Förlusten uppgår till omkr. 600 kr.

Tandläkarerummet delade samma öde som de andra rummen. Som tandläkareinstrument äro dyra, var förlusten kännbar. Vi hålla dock på att ur sophögarna plocka fram flera mindre instrument; de större äro alla sönderslagna eller bortstulna (så t. ex. extractionstängerna utom en).

Förlusten af möbeluppsättningen för hela stationen är också mycket kännbar för missionen. På grund af de höga priserna här hade möbler under årens lopp på vagnar forslats hit från Shansi. Det fans knappt en hel stol kvar; t. o. m. predikstolen var sönderslagen. Denna förlust är svår att beräkna. Att köpa nytt nu, då allting har stigit i pris, skulle nog gå till minst 500 kr.

Hvad våra privata förluster beträffar, så är Högman den, som kommer att känna dem mest, då han vid sin afresa före jul till Hoiang endast medtog de nödvändigaste klädesplaggen för vistelsen därstädes. Min hustru packade före vår afresa ett par lådor åt oss med det viktigaste, som hon i hast kom att tänka på, och detta fingo vi med. Syster Eriksson gjorde likaså. Hon medtog äfven sitt skrin med ackuschörskeutrustningen. Högmans saker voro också mest förstörda, eftersom bofvarne gjorde besök i hans hus två gånger. *Vårt* hus här ämnade de antända; virket var redan uppstapladt på gårdarna, då konstaplar kommo och höggo in på folkmassan samt skingrade röfvarne. Judit Gustafsson hade en del af sin utrustning hemifrån här i Tungchowfu och är således också lidande.

Förödelsen, i synnerhet i detta hus, är oerhörd. Vid min ankomst måste jag stanna i porten och hämta mig, innan jag kunde gå in på gården. Husen göra intryck af att hafva genomgått en eldsvåda med den skillnaden att spillrorna af det myckna trävirket ligga hopade i rummen och på gårdarna. Före röjningsarbetets början var det omöjligt att komma fram.

Allt sedan vår ankomst har folket hållit på att draga fram ur spillrorna, hvad som finns kvar af våra hem. Högman har, som sagdt, ej funnit mycket, men Anna E. och vi ha en god del i behåll, allt dock nedsolkadt och mycket sönderhugget. Sedan snickare och sömmerskor hållit på ett par månader — allt arbete går sakta i Kina — tror jag, vi skola hafva åtminstone det yttre af våra hem i stånd. Värst är det med husgerådssakerna, som äro ohjälpligt förlorade. Måhända kunna dock våra järnspislar och kaminer (åtm. ett par) lödas (nitas) ihop.

Hvad det förhyrda huset beträffar, ha vi fått tillstånd att på mandarinens bekostnad iståndsätta det efter vår önskan utan förpliktelse att, om vi en gång utflytta, återställa det i dess ursprungliga skick. I stället för de dyrbara träsniderier, som förut funnos, blir det nu billigare att insätta glas. Detta är utmärkt, ty gårdarna äro mycket smala och rummen därför mörka. Vederbörande synas nu anse, att huset bör intecknas af oss och sedan köpas. Statsbanken, som nu är innehafvaren, håller på att göra konkurs, och ingen annan spekulant än vi lär komma att anmäla sig.

Vi se i detta såväl som i mycket annat, att våra trångmål äfven hafva välsignelse med sig för Guds sak. Att vi få behålla vårt goda kapell och slippa flytta tillbaka till det gamla, är mycket att tacka Herren för. Måtte kapellet snart kunna bli vårt! Ja, gifve oss Herren att i lugn få fortsätta hans verk! Det är långt ifrån lugnt nu. Boxareligorna förökas och växa rundt omkring oss. I Huachow, i Hancheng och Pu-ch'eng finnas riktiga agitationshärdar. Ett stort uppror öfver hela Kansuh och Shensi förberedes för nästa kinesiska år, (som börjar den 13 febr.). I tredje månaden skall det utbryta, säges det. Med sådana odugliga styresmän, som vi ha i denna provins hufvudstad, är det ingenting att hoppas af människor. Det behöfs all Guds nåd, för att vi skola hållas uppe i dessa tider. Högman, min hustru och jag hafva nyss åter haft rådplägning och bön om Herrens ledning, huruvida vi skola stanna här öfver nyåret eller åter begifva oss öfver Gula floden till Shansi. Så lugnt, att vi kunna resa ut bland folket, blir det troligen icke på länge. Från stationen här kunna vi dock leda våra trogna kinesiska bröders arbete på utstationerna samt hålla bibelkurser. Min hustru vill dela ljuft och ledt med oss, och vi stanna väl i Herrens namn. »— — det är godt att hjärtat göres fast genom nåden». »Vi hafva här ingen varaktig stad utan söka efter den tillkommande.» »Då öfverherden varder uppenbar, skolen I undfå härlighetens ovanskliga krona.»

Inneslutande min hustru och mig själf i edra förböner, förblir jag Eder medarbetare i Kina

L. Hugo Linder.

Vi räkna på att allvaret i situationen härute skall framkalla mycken och ihärdig bön bland Guds folk, att Gud må förhärliga sig själf härute i Kina. En storm förestår nog; endast Guds barmhärtighet skall kunna föra oss och de kristna igenom.

»Lida vi med, skola vi ock regera med.»

I Jesu Kristi kärlek

Eder *L. H. L.*

Axplock från Tungchow-fu

af *Hugo Linder.*

II.

Bland de fem personer, som vid mötet mottogo dopet, voro de två äldsta gossarna i skolan resp. 16 och 17 år. Under det de förbereddes i dopklassen, kommo ytterligare två elever och begärde dopet; de ansågos dock för unga. Vi ha mycken glädje af skolan. Min hustru säger, att gossarne både hvad uppförande och intelligens beträffar äro exempariska. Tack vare deras goda vilja och intresse hafva vi nu fått frisk och god sång vid våra möten, till stor glädje för föräldrarna och oss alla. Både skolans lärare och min privatlärare — bägge unga män — äro snälla troende. Jag väntade länge på deras anhållan om dop. När jag slutligen gjorde förfrågningar, fann jag, att de blifvit smittade af den anda, som fått insteg bland braminske studenter i Indien. »Vi vilja», sade de, »tro på Herren. Men då det icke står i Guds ord, att den som icke blifver döpt, icke kan blifva frälst, hvarför skola vi då genom att mottaga dopet onödigtvis utsätta oss för förföljelser?» Min privatlärare hade dock börjat inse det oriktiga i ett sådant tänkesätt och begärde blifva döpt. Den andre sade till vår evangelist: »Jag fruktar, att mitt hjärta ännu längtar efter denna världens äreplatser; därför kan jag icke tala om dop». Till mig sade han efter samtal om denna sak: »Jag önskar vänta ännu en tid för att blifva mer afgjord i mitt inre».

* * *

Vår gosskola, som hittills underhållits genom en gåfva från en engelsk missionär och ett litet bidrag för hvarje elev från församlingskassan, ser sig för nästa år stå utan tillräckliga medel. Den i västerländska ämnen utbildade läraren fordrar en ganska dryg lön. Utgifter för kock, eldning, undervisningsmaterial m. m. gå vidare till en icke ringa summa, hvarjämte lokalen behöfver utvidgas. Vid höstmötet framhölls, att församlingen måste finna någon utväg att söka anskaffa det bidrag, som lofvats till hjälp för elevers underhåll, såvida skolan icke helt och hållet skulle nedläggas. Resultatet af den därpå följande rådplägningen blef tecknandet af en riklig kollekt, som skulle upptagas i de olika församlingarna vid jultiden. Jag hörde bl. a., att äldste Kao hade tecknat 2 tunnor hvete. Herren vare tack för ett sådant sinne! (Forts.).

Tack!

Vi bedja att på detta sätt få frambära ett *hjärtligt tack* till alla de kära vänner, som kärleksfullt ihågkommit oss med julgåfvor.

Vår glädje blir ej mindre år efter år, och eder uthållighet i kärleken skall ej blifva olönad. Gud välsigne eder! Å samtliga syskonens vägnar

August Berg.

Yuncheng den 5 febr. 1907.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
267.	E. S., Kumla, till Vesters underhåll	50: —	
268.	Ur M. P:s sparbössa, Gbg	5: —	
269.	H. B.	20: —	
270.	Björka syförening. gm G. G.	50: —	
271.	Från söndagsskolan i Skellefteå	31: 72	
272.	A. D., Alfvesta	10: —	
273.	Fr. Värna syförening gm A. Karlsson	63: 45	
275.	L. E. S., Skellefteå	10: —	
276.	S. K., Stockholm	20: —	
277.	Onämnd, Tranås	10: —	
278.	H. Ö., Stockholm	600: —	
279.	Prästgårdens syförening, i Kristdala till Fru B—s underhåll	200: —	
280.	Jönköpings mfg., däri inbegripet underhållet för missionärsparet August och Augusta Berg för 1907	3,600: —	
281.	Tackoffer af D. N., Fejarp, Lund	10: 30	
284.	»Tackoffer», En vän i Lkpg	50: —	
285.	Till C. Bloms underhåll fr. Ö. Härads kristl. ungdomsförb. gm A. S.	300: —	
286.	Fr. hednakvinnors vänner i V. Ryd gm A. Y.	50: —	
287.	Sparbössemedel gm d:o	15: —	
288.	I. F.	500: —	
289.	Från Stadsmissionens barnhems gossar	5: —	
290.	Barnmissionsföreningen i S. Rudebecks skola, Gbg	300: —	
291.	A. G. G. gm F. G. D.	10: —	
292.	Insaml. gm O. H., Wallsjö	15: —	
293.	A. M., Jönköping	10: —	
	Transport kr.	5,935: 47	

	Transport kr.	5,935: 47	
294.	Missionsvänner i Källunge o. Vallstena	40: —	
295.	Ps. 126: 4—6	1,000: —	
296.	Månstorps mfg gm K. S., Askekärr	20: —	
297.	E. W., Hbg, sparbössemedel	30: —	
298.	R. L., Sthlm	30: —	
301.	L. E., Sthlm	10: —	
302.	S. S., Storängen	25: —	
303.	T. H., Sthlm	20: —	
304.	»Förlåt mig»	5: —	
305.	Boda mfg gm J. P., Olvanmyra	29: 58	
306.	I st. f. blommor på C. O. Kochs graf H. W.	3: —	
307.	D:o af onämnd gm A. K.	5: —	
310.	»Tackoffer», Ps. 100. Fil. 3: 15	40: —	
311.	»Min vingård, som är min, den är i min egen vård», H. V. 8: 12	1,200: —	
312.	H. A., på tacksägelsedagen	5: —	
313.	Från S. H. för försålda blommo	5: —	
314.	Systerförcn. Liljan, Vadstena till I. B:s underhåll	70: —	
315.	E. S., Surbrunnsg. 39, Här	100: —	
316.	Tackoffer d. 14 mars makarna O. & H. K.	5: —	
317.	K. A. D., Uleåborg	3: 50	
318.	Insaml. gm gåfvoauktion gm M. S., Mora	150: —	
319.	Arbetsförcn. i Näfvelsjö gm F. B.	15: —	
320.	»Ur 2 sparbössor». Han tager ej sina ögon fr. de rättfärdiga	13: 81	
321.	Mörlunda mfg gm A. R.	40: —	
322.	K. E., Bennebol, Knutby	10: —	
323.	C. P. B., gm E. S., Jönk	10: —	
324.	G. N—n	10: 25	
325.	En sparbössa	5: —	
326.	Syförcn. i Häfryd, Bottnaryd	25: —	
327.	Onämnd vid bönemötet d. 19 mars	35: —	
328.	Fr. stftsförcn. Eksjökrets gm K. O.	20: —	
329.	Erstorps missionskrets gm V. W. H., Finspong	10: —	
330.	O. & L., Ystad	25: —	
331.	A. M. A. gm E. L., Norrköping	2: —	
332.	J. F. A—n gm d:o d:o	4: —	
333.	F. M. gm d:o, d:o	5: —	
334.	E. L., d:o	457: 78	
335.	A. B.	500: —	
336.	Lilla Sv. Barntidn.	6: 60	
337.	Holsby missionsförsaml. gm G. H. R.	20: —	
338.	C. G. L., Eksjö	5: —	
340.	Kollekt i Kungsholms kyrka	40: 34	
341.	Till de hungrande i Kina, H. L., Loftahammar	10: —	
342.	Lefvande bröd åt dem, som ej känna Jesus, En lem i det stora arbetet, W. L.	7: 05	
343.	A. T.	10: —	
344.	A. B., Herren förser	25: —	
345.	H—n gm A. K., Linköping	10: —	
346.	Snickaren V. gm d:o	5: —	
347.	T. T. och L. F.	30: —	
348.	»S. S. sparbössa» gm A. R., Gbg	15: 76	
349.	A. E. D., Ellensdal till I. Böllings o. hennes små barns underh. gm A. R., Gbg	500: —	
350.	Fr. en liten syförcn. vid Norns bruk gm J. J.	30: —	
351.	Försålda ringar fr. V. W.	5: 89	
352.	A. E., Västerås	20: —	
353.	K. G. M., Sthlm	10: —	
354.	O. A., Hesslehoim	3: 75	
355.	Från Skärfsta skolbarn, sparbössemedel gm E. G., Sollefteå	67: 62	
356.	E. R. gm d:o	22: 38	
357.	»Tackoffer»	225: —	
358.	Från missionsvänner i Risinge gm K. O. A.	50: —	
359.	Till N. Högmans underhåll gm missionsvänner i Klockareg. i Kjestad gm M. J.	32: —	
360.	Från missionsvänner i Usta, Odensbacken gm F. D.	25: —	
361.	A. R., Forserum	30: —	11,125: 78
	Transport kr.		11,125:78

	Transport	11,125: 78	
	Särskilda ändamål:		
263.	»För evangelisationsarbetet i Honan-fu distriktet, H. S.»	2,000: —	
264.	»För evangelisationsarbetet i Nienchi-distriktet, H. S.»	300: —	
265.	»Till Agnes Forssberg; att användas efter godtfinnande, H. S.»	200: —	
266.	»För bokförlaget i Yuncheng-distriktet H. S.»	500: —	
274.	Skolfonden, P. A., Rörstorp, Finspong	10: —	
282.	Jönköpings mfg till söndagsskolbarnen i Kina	12: 28	
283.	O. W. till inf. evangelist	100: —	
299.	Till arbetet på Stålhammars station fr. E. och H.	20: —	
300.	E. U. till infödd evangelist i Hancheng	50: —	
308.	Till underhåll af bibelkvinnan Ma Changshih fr. några vänner i Herren gm H. S.	50: —	
309.	Till traktater, S. H., Bergsholmen, Skellefteå	2: —	
339.	Sparbössemedel till en gosses underhåll från Kungsholms folkskola	9: 09	3,253: 37
	Summa kr. för mars		14,379: 15
	Under jan. och febr. månader kr.		12,664: 67
	Under jan.—mars månader kr.		27,043: 82

Privata gåfvor till syskonen i Tungchowfu,

som vid upproret förlorade sina tillhörigheter.

Anvisningens nr		Kr. Ö.
466.	»Syskonen i Shensi, som blifvit plundrade på sin egendom». A. K., Jkpg	10: —
468.	»Till syskonen i Tungchowfu», kollekt i Malghults kyrka gm A. D. kr. 7; d:o i Baggetorp gm M. K. kr. 5: 50 s:a	12: 50
470.	H. Linder	50: —
471.	N. Högman	50: —
472.	Fröken Anna Eriksson	50: —
474.	Till d:o från missionsvänner i Risinge gm K. O. A.	10: —
475.	Till N. Högman fr. Alingsås mfgs ungdomsafdelning gm O. O.	25: —
476.	Till syskonen i Tungchowfu, J. L.	25: —
477.	Till missionärerna i Tungchowfu, H. G.	20: —
478.	Till N. Högman fr. Hassle mfg gm M. T.	50: 79
479.	Till N. Högmans bosättning, på grund af hans förlust vid upproret, A. A.	150: —
480.	Från deltagande missionsvänner till syskonen i Tungchowfu	20: —
481.	»Till de plundrade trosvittnena», kollekt i Bureå gm J. D.	20: —
482.	»Till syskonen i Tungchowfu»	10: —
483.	Till d:o fr. K. F. U. K., Vänersborg gm E. L.	50: —
484.	Till H. Linder fr. L. H. L., Visby	25: —
485.	N. Högman fr. G. W.	75: —
486.	Till syskonen i Tungchowfu fr. L. G., Uppsala	10: —
487.	Till H. Linder gm A. B., Skellefteå	100: —
488.	Till Anna Eriksson gm d:o	50: —
489.	Till N. Högman gm d:o	50: —
490.	Till H. Linder, E. N.	50: —
491.	Till missionärerna i Tungchowfu, S. E.	30: —
492.	Till Fr. Anna Eriksson Markus 5: 36	100: —
493.	Till N. Högman Markus 5: 36	100: —
	Summa Kr.	1,043: 29

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herren är min starkhet och min sköld; på honom hoppades mitt hjärta, och mig vardt hulpet, och mitt hjärta är gladt, och med min sång vill jag prisa honom.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget. 1907.